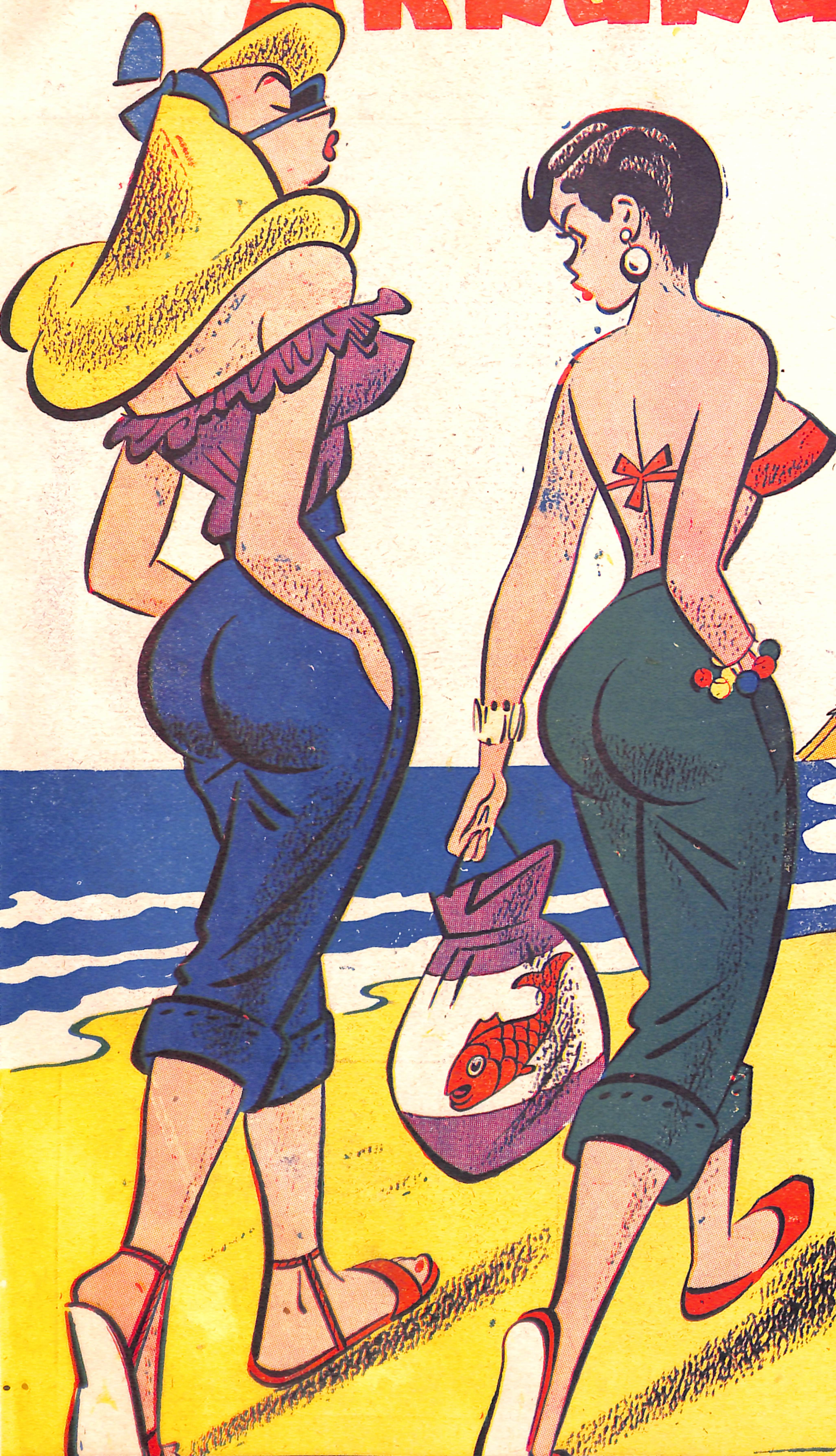
Akbaba

— Dün sabah plâjda iki gençl
beraberdin... Öğleyin lokantad
üç... Akşam gazinoda dört... N
yapıyorsun kuzum?

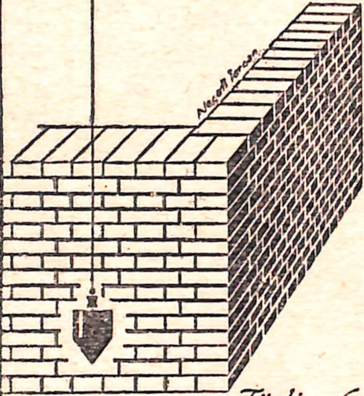
— Hiç... Hayatımı âyarlıyo
rum!

SİZ KENDİNİZE PARA BİRİKTİREREK YARDIM EDERSENİZ

BİZDE SİZE KREDİMİZLE YARDIM EDERİZ

TÜRKİYE EMLÂK KREDİ BANKASI NIN

Yapı Tasarrufu hesabı
Ev hesabı
Vadeli veya Vadesiz Tasarruf hesapları

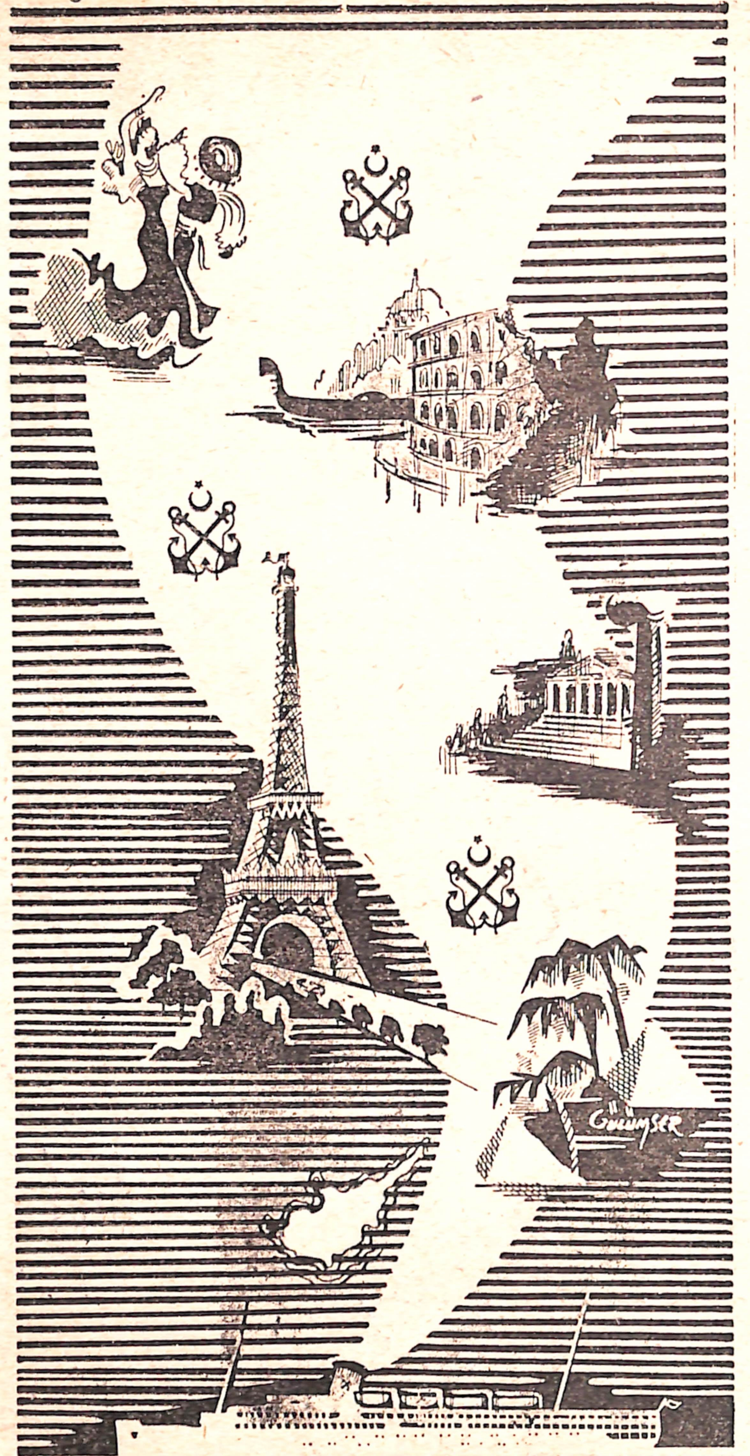

SİZE
BİR YUVA KAZANDIRABİLİR

Türkiye Emlâk Kredi Bankası son 5 yılda **50000** *den fazla vatandaşa yeni bir yuva temin etti.*

APARTMAN DAİRELERİ
PARA İKRAMİYELERİ
MEVDUAT SAHİPLERİNE
%10 TENZİLÂT

SÜMERBANK

DENİZYOLLARI

ANKARA SİGORTA

ANKARA SİGORTA SİZİ BÜTÜN TEHLİKELERİN KARANLIĞINDAN KURTARIR!

Akbaba

AYARLAMA

EFENDİM, üzerinize âfiyet biraz rahatsızım. Hayır, hayır, güneş çarpması, deniz yakması, yaz nezlesi filân değil. Vücudumda iktisadî bir kırıklık var. Gagamı bıçaklar açmıyor. Gözlerim süzük, kanatlarım düşük. Hastalığıma mutlaka bir isim isterseniz söyliyeyim: Ayarsızlık!

Kendi vücudunda bu haller, daha doğrusu bu halsizlikler belirince devlet baba hemen reçeteyi yazıyor: Ayarlama!

Görüyorsunuz, memleketin ekonomik yapısını kuvvetlendirmek için kömürden şekere, rakıdan sigaraya, postadan telgrafa kadar her şeyimiz ayarlandı. Hattâ lâftan bile zamlı gümrük alıyoruz: Telefonu unutmıyalım!

Eh, böyle işler imamla cemaat meselesidir: Biri yapar da öbürü durur mu?... Devlet ayarlayınca millet de ayarlamaya başladı. Hâşâ huzurunuzdan umumî helâlardan genel evlere kadar tarifeyi değiştiren değiştirene!...

Yalnız sevgili okuyucular, lûtfen söyler misiniz? Ben ne yapayım?

Efendim, Allah eksikliğini göstermesin İzmit kâğıt fabrıkamız, kâğıdın tonunu (65) liradan (80) liraya ayarladı!

Mürekkepci ocak kurumunu nerde ise siyah havyar fiatına, tuğla ezmesini dudak ruju pahasına satacak!

Klişelerimizi yaptırdığımız o parlak, o kalın çinkodan piyasada nümunelik yok. Çiçek bozuğu âdi dam çinkosu, kendisini damgali gümüş sanıyor!

Bakkal ayarlar, kasap ayarlar, kundura boyacısı ayarlar, matbaacı ayarlar da ressam, muharrir durur mu? Karınca kararınca, onlar da birer parçacık ayarlayıverdiler!

Şimdi, bütün bu ayarlamaların neticesi ne oldu, biliyor musunuz? Benim ayarım bozuldu! Hani lâf aramızda Akbaba'lıktan çıktım da adeta ispinoza döndüm. Düşün bire düşün!

Belki dilinizin ucuna kadar gelecektir:

— Ne yapalım, diyeceksiniz, herkes gibi sen de ayarlayıver bari!

Kolay mı?... Ya birden bire öfkelenir, ya bütün ayarlamaların içinizde biriktirdiği hıncını benden almaya kalkar suyumu, yemimi bütün bütün kesiverirseniz!

Hani Nasrettin Hoca:
— Bir hırsız tuttum!
Diye bağırmış.
— Getir, demişler.
— Gelmiyooor!
— Bırak, demişler.
— Bırakmıyooor!
Benim ayarım da buna döndü.
— Ayarla...
— Olmuyooor!
— Ayarlama...
— Olmuyooor!

Eğer, aziz dostlar, ara sıra ayarsızlık eder, nalına vurayım derken mıhına vurursam bundandır. Kusura bakmayın!

AKBABA

Beklenen Sevgili

ORTALIK ışımadan kalktım. Zaten kaç gecedir gözüme uyku girmiyordu ki... Gündüzleri daha beterdim. Sersem sersem dolaşıyor, söylenen sözleri anlamıyor, dalıp dalıp gidiyordum.

Sokağa ilk çıkan yolcu bendim galiba... Acelen ne? demeyiniz... Hasret bu! Ayrılalı ne kadar mı oldu? Söylersem belki gülersiniz: Bir hafta!... Ama bir de bana sorun. Bir ay değil, bir yıl değil, belki bir asır!

Haspayı meğer ne kadar da severmişim. Bu kadar düşkün olduğumu ben de bilmezdim doğrusu!

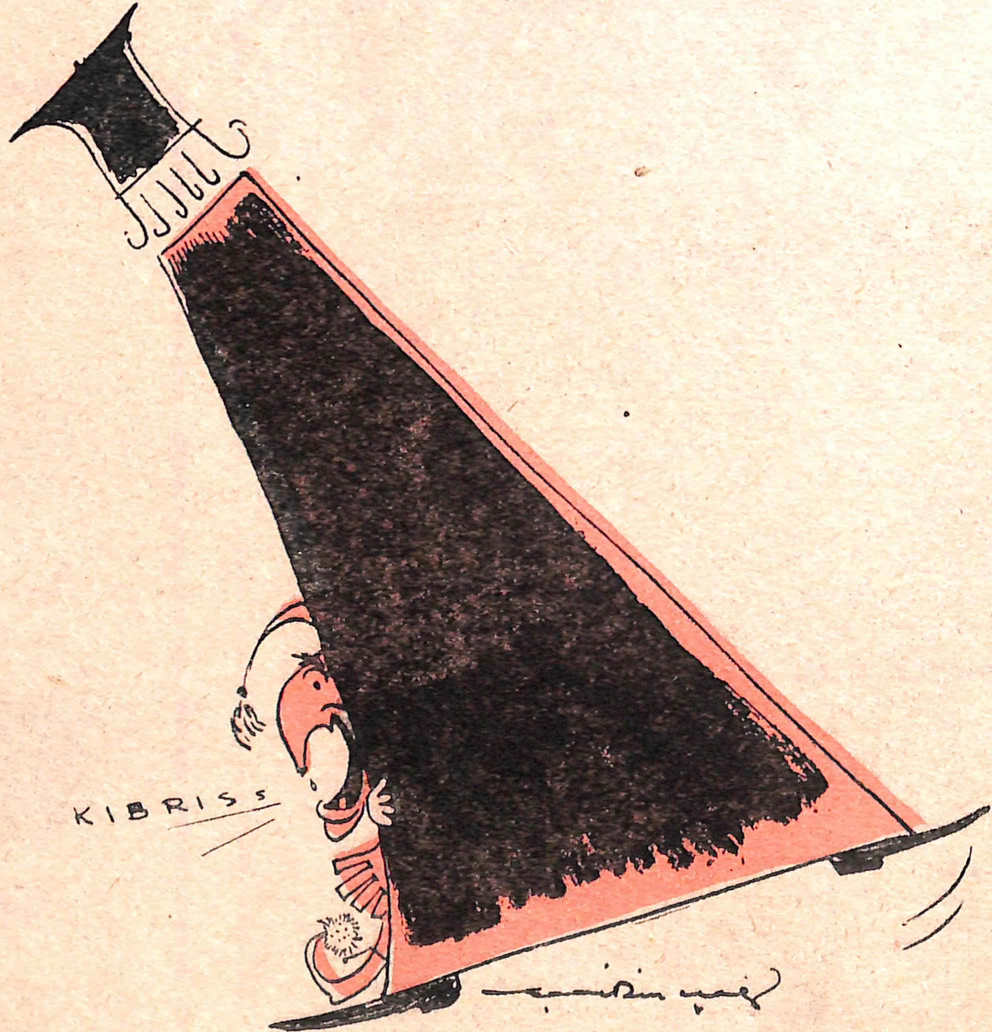
Geliyor müjdesini aldığım zaman, yanık, esmer yüzü gözlerimin önünde canlandı, olduğum yerde adeta sarsıldım...

Yolda, adımlarım birbirine dolaşıyordu. Yüreğimin bu kadar çarptığını hiç bilmiyorum!

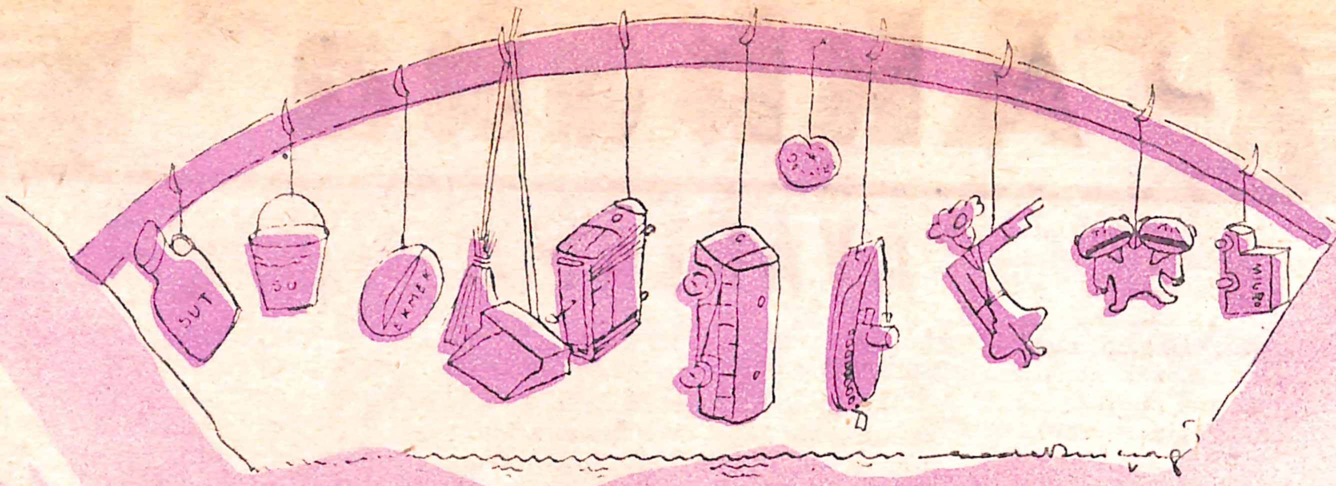
Ooooo... Karşılayıcıları ne kadar da çokmuş değer... Benden evvel davranıp gelenler, gözlerinde uyku, sık sık esniyerek, büyük bir sabır içinde, kuyruğa girmiş bekleşiyorlardı. Ben de boynumu büktüm, âşıkları arasına katıldım.

Biraz sonra, alkış seslerini andıran madenî bir gürültü ile dükkânın kepengi açıldı ve başta bekliyen en vefakâr âşığı ona kavuştu: Kahve dağıtımına başlanmıştı.

ATHENAGORAS KIBRIS HAKKINDA BEYANATTA BULUNMADI!.. (Gazeteler)

PAPAZ KAÇTI!

ASMA KÖPRÜ!..

(Şadi Dinççağ)

Ticaret Dersleri

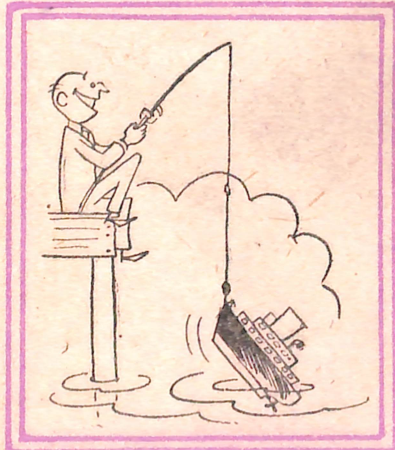
Deniz Ticareti

Anlatan: Ord. Prof. Akif Cebekoy

TİCARETİN her türlüsü makbuldür (Elkâsibü Habibullah) buyrulmuş. Onun için vereceğimiz dersleri bir kulağınızı tıkayarak dinleyiniz ki, sözlerim birinden girip, öbürün den çıkmasın!

Medeniyet ilerledikçe nasıl her şey terekki ediyor, çeşitleri artıyorsa, ticaretin de cinsleri, nevileri çoğalmaktadır: Kara ticareti, deniz ticareti, hava ticareti, kadın ticareti, nüfuz ticareti...

Her birinin kendine mahsus faydaları ve önemleri olan bu ticaretlerden, her ne kadar kadın ve nüfuz ticareti en verimlisi sayılmakta ise de, birincisi; insana cemiyet içinde pek çatallı bir isim takılmasına sebep olduğundan halk arasında makbul bir iş sayılmaz. İkincisi ise, oturulan koltuğa, taşınan sıhhata, gösterilen itibara bağlı olduğundan ömrü kısadır. Bir gün koltuk gider, nüfuz biter!

Geriye, deniz, kara, hava ticareti kalıyor. Biz bunların birincisinden, deniz ticaretinden bahsedeceğiz.

Adına bakıp da bunu sudan bir ticaret zannetmeyin. Deniz ticareti, ticaretlerin en zengini, en verimlisi ve ticarete en uygun olanıdır.

Niçin mi dediniz? Anlatayım: Bilirsiniz ki, her denizin az çok dalgası, akıntısı, anaforu ve kıyı suları vardır. Ticaretin de böyle değil mi?.. Siz dalgasız, akıntısız, anaforsuz ticaret gördünüz mü?

Eğer, deniz kurdu bir gemici değilseniz, kıyı suları, limanlar sizindir. Meselâ iğneye siterlin marka kıymetli bir yem iliştirir, oltanızı atar, kısmetinizi bekler siniz. Bilinmez, bütün hayatı, kara da geçmiş muhterem bir ihtiyar bile olsanız kısmetinizde varsa zokaya İngiltere kıyılarından sürüklenmiş bir gemi bile düşüp takılır!

Eeeeh... Ondan sonra Akşehir gölüne maya çalan Nasrettin Hoca gibi yoğurt yap, ye!.. Ayran yap iç, yayık çalka, yağını çıkar!

Deniz bu çocuklar deniz!.. İçmiyen domuz!.. Meşhur bir Trabzon filozofu ne buyurmuş:

— Denizden baban çıksa ye!..

Bundan gayri deniz ticareti, ticaretlerin en temizi sayılır. Dalgası ne kadar büyük, anaforu ne kadar çok olursa olsun, insanın cemiyet ve siyaset hayatındaki şöhretine, itibarına, beyliğine ve paşalığına leke getirmez. Çünkü yine mübarek ecdadımızın dediği gibi:

— Deniz kir tutmaz.

Televizyon

Hacıağanın oğlu, daha liseyi bile bitirmeden Paris'e tahsile, yani babasının paracıklarını yemeğe gelmişti. Bir vitrinde şöyle bir ilân gördü:

«En mükemmel televizyon, berrak bir ışık, nefis..» lâfın üst tarafını, ortaokulda öğrendiği Fransızca, anlamasına yetmemişti. Ama dükkâna girdi. Adresine bir televizyon gönderilmesini istedi. Lâkin ertesi günü, mesut bir tesadüfle, kendi dilinden anlıyan birini de yanına alıp mağazaya düştü yeniden.

— Makineyi geri vereceğim, dedirtti.

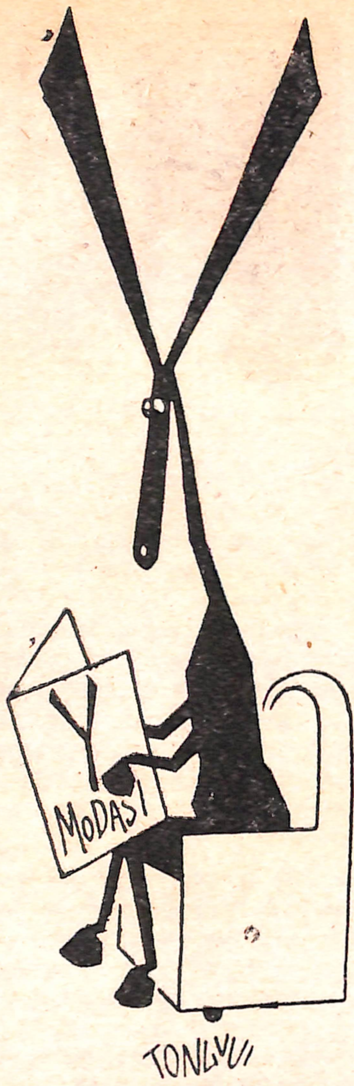
— Neden, iyi çalışmıyor mu?

— Çalışıyor çalışmasına ama, o kadar az ışık veriyor ki, yine elektriği yakmak zorunda kalıyorum kitap okurken...

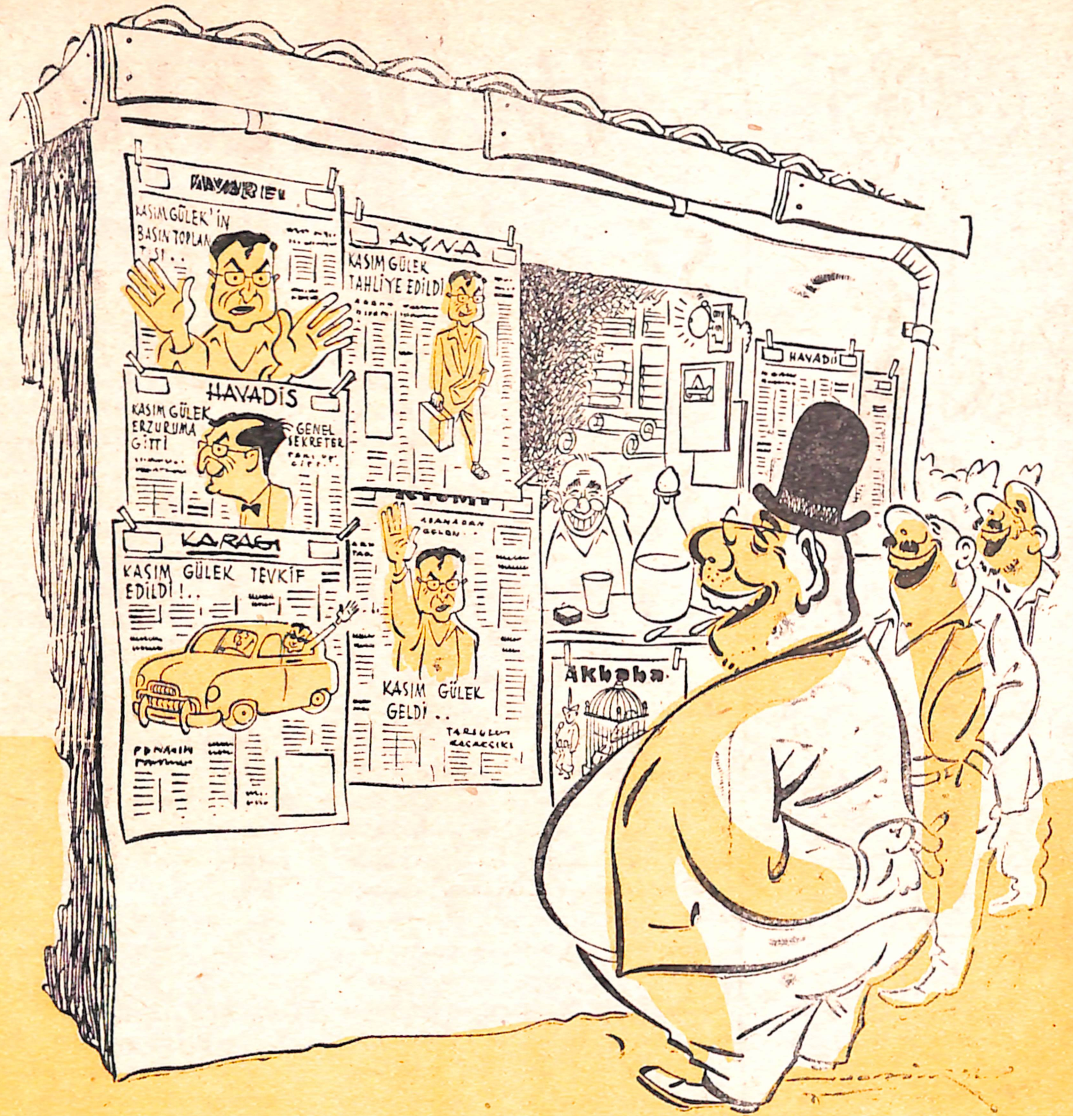
YAZISIZ!..

(Tonguç Yaşar)

MODA (!)

(Tonguç Yaşar)

BİRAZ GÜLEK!..

Büyüklerimiz

GEÇEN sabah, matbaaya gelmek için, bir... bir şeye bindim. Biraz tekkeyi, biraz türbeyi biraz büyücü odasını andıran tekerlekli bir şeye!

Dikiz aynasının altında, bir mavi boncuk, bir göz taşı: Nazar değmesin!.. Yanında, bir kaplumbağa kabuğu, minnacık bir nal, onun yanında, ince maden çerçeveli bir yeşil ay: Bismillâhirrahmanirrahim!.. Onun yanında da lâcivert çuhaya sarılmış küçücük bir Kur'ânikerim... Ve ince bir zincirde sallanan bir Yâ hafız!...

Hayır, bitmedi: Camda da eski harflerle sarı kâğıda basılmış, nesih yazı Arabça bir dua!..

Bu seyyar ibadethanede, bir otomobilde yan gelmenin rahatlığiyle oturulamazdı elbet. Derlenip toparlandım.

Arasıra dalıp bacak bacak üstüne atacak olsam, gözüme ilişen mübarek levhalardan biri, hemen yeni saygı duruşuna çağırıyordu.

Araba, yeşil ve geniş virajlarla Marmaraya doğru inerken sabrım tükeniverdi. Sordum:

— Oğlum, bu cama yapıştırdığın kâğıt nedir?

Şoför, ince yüzlü, yumuşak sesli bir anadolu çocuğuydu. Arabanın hızını azaltarak esmer derisini aydınlatan beyaz dişlerle gülümsedi:

— Dua!..

— Okuyabiliyor musun?

— Hayır.

— Peki yavrum, burası cami mi, mescit mi, ibadethane mi?

— Değil.

— Buraya sarhoş erkek, hafif kadın, başka dinden yolcu biniyor mu?

— Biniyor.

— Sigara içen, türkü söyleyen, nâra atan, arasıra yanındaki kadını kucaklayan da oluyor mu?

Tatlı, iyi yüzündeki gülümseme sönmüştü. Kısık, kuru bir sesle fısıldadı:

— Oluyor!

— E, şimdi söyle bakayım bana: bu mübarek duayı, bu mukaddes kitabı, bu Besmele'yi, nasıl oluyor da benzin kokulu otomobilin camına, çerçevesine takıyorsun?

Boyuncuğunu, içimi sızlatan bir hüzünle büktü:

— Ne bileyim, dedi, büyüklerimiz öyle söylüyorlar bize!..

Sonra, bir eli direksiyonda, öbür eliyle yavaş yavaş camdaki duayı söküp iç cebine koydu.

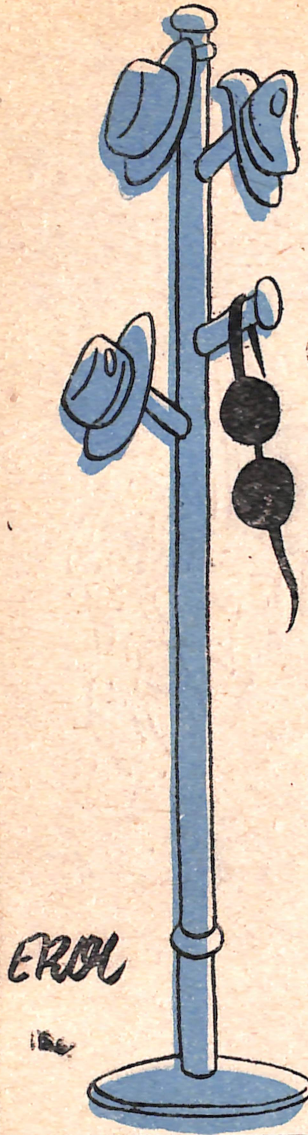
Bütün yol boyunca sustuk.

Matbaanın kapısında inerken, gözleri bir suç işlemiş gibi yerde, duaya benzer bir sesle mırıldandı:

— Sağ ol efendi!..

Şayet Emniyet Müdürlüğü, otomobilleri türbeye çeviren dinî duygular vurguncusu «büyüklerimiz»-in kimler olduğunu merak ederse, 11954 numaralı taksinin şoförüne sorsun!

AKBABA

BAŞLIKLAR!..
(Erol Kandiyar)

TATİL

Hocafendi, camide vâaz veriyor, kıyamet gününden bahsediyordu:

— O zaman zelzeleler olacak, gökler açılacak, ölüler dirilecek...

Annesinin çarşafını tutarak, küçük bir çocuk bağırdı:

— Hocafendi... O gün mektepler tatil olacak mı?

İntikam

SUNA'yı bizim dişçi Hikmet Karabey'in muayenehanesinde tanımıştım. Sıramı bekliyordum. Malûm ya, dişçi milleti aşama randevu verir, ondan sonra güzelce bir hasta geldi mi, yandı sizin sıranız... Neyse, bu meslek sırlarını şimdi ortaya dökmenin sırası değil...

Suna, Cihangirde oturuyordu. Geç kalmıştı:

— Aman beyfendi, dedi, çok geciktim, lütfen sıranızı bana verin...

Baktım, çıtır pıtır, harikulâde tatlı, incecik bir esmer güzeli.

— A, hay hay, memnuniyetle... dedim tabii. Başka ne diyebilirdim ki zaten?

Sonra öğrendim: Ankara'dan yeni gelmişler. Çok genç evlenmiş ve hemen dul kalmış. Kendi dediğine bakılırsa, kocası kazada ölmüş. Fıkırdaklığına bakılırsa muhakkak adamın yüreğine indirip öldürmüştür. Neyse... Kalan mirası har vurup harman savurmıyacak kadar akıllı, kavuştuğu hürriyetini kolay kaptırmıyacak kadar hayata susamış olduğu için, Galatasaray'da yüksek hava parası verip bir gömlekçi dükkânı alarak mahalline sarfetmiş. Kendi de patron pozunda...

Benim için, çorap, gömlek, kemer, kravat gibi şeyleri artık başka yerlerden almak kaabil değildi. «Suna» ya devama başladım. İki günde bir, mağazaya uğruyordum. E, artık yaş kırkı buldu. Bu kadar gencecik bir kadın da eğlenmek ister. Onun gönlünü hoş etmezseniz size yüz verir mi? Bense Suna'ya bayılıyordum. Çamaşırlarımda ayni markadan geçilmez olmuştu: Suna... Lüzumlu lüzumsuz öteberi alıyordum. Haydi bunlar neyse ne... Lâkin bu yaştan son ra delikanlılar gibi giyinmeğe, danslı yerlere devama başlamaz mıyız? Tabii Suna'yla beraber...

Suna'nın gözleri mahmurdu. Dudakları son derece nefisti. Bir kere tadan, sanki ölümsüzlüğe kavuşmuş gibi oluyordu.

Ben bu hengâmedeyken, bir gün mağazaya uğradım. Baktım, sevgilim canı sıkkın duruyor:

— Ne var şekerim? Ne oldun? diye sordum, cânü yürekten.

— Saklıyacak değilim ya... dedi. Bugün, son derece esaslı bir parti kaybettim...

— Önceden söyleseydin ya? Gümrükte tanıdıklarım var, bir çaresine bakardık. Yahut ticaret vekâletine...

— Öyle değil canım, dedi ters ters. Bir milyonerzade benimle evlenmek istiyordu. Fakat bugün, ötede beride seninle görüldüğümü öğrenmiş, vaz geçtiğini bildirdi...

Tahmin edersiniz. Süt dökmüş kediye döndüm hemencecik. Kendimi fena halde suçlu hissediyordum. Yavaşça:

— Ama sen bana evlenmek niyetinde olduğunu hissettirmedin ki şekerim... diyecek oldum. Suna ateş püskürdü:

— Ya ebediyyen seninle gönül eğlendireceğimi mi sanıyordun kuzum? diye çıkıştı. Bugünden tezi yok, bir daha görüşmiyeceğiz...

— Aman Suna, canım Suna, bakındı hele şuna... İnsan biraz mühlet verir ayol. Ben sensiz ne yaparım? Bırak da bari alışayım önceden.

Sevgilim, insafa gelir gibi oldu. Ama, kaçırdığı fırsatı bir türlü hazmedemediği o kadar açıkça belli oluyordu ki... Nihayet, büyük bir yumuşaklıkla:

— Bak, dedi, bugüne kadar hoş vakit geçirdik ikimiz de. Bana ettiğin fenalığı bir şartla affedebilirim... Artık ayrılalım...

Fena halde düşünmeğe koyuldum. Suna, vitrinden güzel bir kravat seçti. Gözleri şeytan şeytan parlayarak:

— Bu da benden sana hâtıra olsun, dedi. Yeni getirttim bunları. Son moda boyunbağı. Resimli. Hemen bu gece karınla Kervansaraya filân giderken takarsan iyi edersin. Dehşetli sükse yaparsın, bana da reklâm olur. Bu kadarcık bir iyiliği çok görmezsin ya?

— Hayhay... Ama bunu seninle bir yere giderken takmağı tercih ederdim...

Suna'm, şirin tebessümlerinden biriyle güldü. Kravatı paket yaptı, elime tutuşturdu.

— Demek böyle ha?

— Ya, şekerim, beni seviyorsan böyle. İyiliğimi istersin elbette.

Ayrıldık. O gece, kederimi unutmak için karımı aldım, Suna'nın dediği gibi Kervansaraya götürdüm. Yeni kravatımı da takmıştım. Ne bilirdim sonunda rezil olacağımı? Koyu lâcivert kravatın üzerinde küçük bir kedi resmi vardı. Emprime... Çok hoştu.

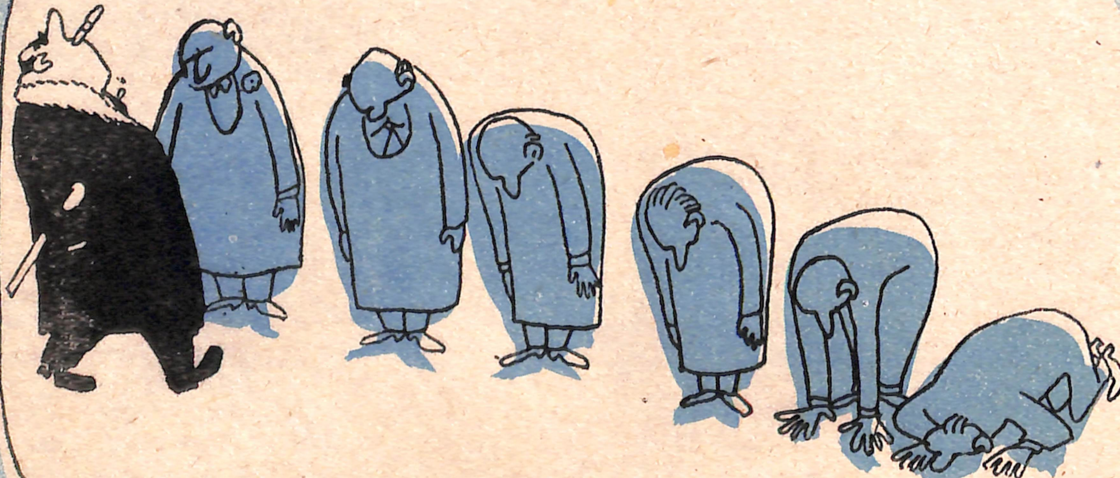
Fakat biz yerimize oturup da, aradan yarım saat kadar geçtikten sonra, ışıklar iyiden iyiye karardı: numaralar başlıyacaktı. Lâkin ondan evvel kızılca kıyamet yanıbaşımda koptu ve biz numaralara başladık: karım, pabucunu ayağından çıkarmış, Allah yarattı demeden kafama, gözüme indiriyordu:

— Seni ahlâksız herif seni!.. Seni alçak seni!.. Şırfıntıların resmini bir de boynunda taşırsın ha?

Patırtıdan fırsat bulup da «boynuma» bakınca bir de ne göreyim? Karanlıkta seçilmiyen kedi resminin üstünde, kravatımda flüoresan ışıkla çizilmiş gibi, çırıl çıplak bir genç kız hayali yanıp durmuyor mu?

Doğrusu Suna'nın yeni icat boyunbağı, intikamını çok güzel aldı...

Hikâyeci

SİLSİLE-İ MERATİP!.. (Nehar Tüblek)

GÖRÜNMEYEN adam

Karpuz Sergisinde

— Kes kes al, kes kes al, demokrasinin bunlar, hay gidi demokratlarım hay...

İçimden: «amma da münevver politikacıymış adam ha!..» dedim. Bir tanesini işaret ettim:

— Tekirdağ mı bu?

— Ne münasebet beyağabey, diye yere tükürdü. Bunlar olgun mal. Bal kutusu... Tekirdağ şimdi hep kelek veriyor, Osman Bölübaşı oraya gideliberi...

— Bâri tatlı mı?

— Bal kutusu dedik ya... Haaay kurabiye mubarekler...

— Kaça? diyecek oldum.

— Ayıp ettin ağabey, dedi manav. Ayıp ettin yani... Fiat da sorulur muymuş hiç? Şunlara bak be! Yeni rejim karpuzu bunlar .. Sormadan al, sormadan al

— Ya içi geçmişse?

— Onu şu giden kırmızı entarili ablaya sor, geçmiş mi, geçmemiş mi içi. Bizde öyle şey yok!

— Ver şunu bakalım...

— Tart oğlum Hüseyin...

— Ay, kiloyla mı?

— Yok okkayla... Tabiî kiloyla bayım! Sayıyla vermiyoruz üzülmeyesin diye...

— Neden üzülecekmişim, onu anlıyamadım...

— Lâf anlıyan beri gelsin, lâf anlıyan beri gelsin... Sayılan eksiliyor, görmüyor musun? Kasım Güleğe bak, sayılı adamdı, ne oldu? Eksiltiverdiler hemen. Bacıcığım, sayıyla verilenin değeri yoktur. Biz malımıza güveniyoruz, okkalı karpuz bunlar, ok kalı...

Belinden, kuşağının arasından koca bir saldırma çıkardı. Bir vuruşta muazzam bir karpuzu ikiye biçti. Kan kırmızıydı. Suları şarıl şarıl aktı. Bizim siyasî manav yine çenesini açtı:

— Baraj mısın be mubarek.. Haydi, gelsin Kıbrıs'ı isteyenler... Kan kırmızı, kan...

Benim karpuz dört kilo geldi. Taşıması da bir belâ...

— Ağırmış, dedim.

— Tabiî ağırdır, dedi manav. Demokratların her şeyi ağırdır; unutma bunu, unutma bunuuu...

— Peki ama, ben bunu tâââ eve kadar nasıl taşırım?

— Elâlem ne yükler taşıyor beyağabey... Allah imdâdeylesin top çeken beygirlere...

Bir top çeken beygir sıfatiyle, tabiî sesimi çıkaramadım. İki buçuk lira uzattım. Üstünü bekledim. Manav:

— Daha yüzelli elden gel... dedi.

— Neden yahu?

— Kilosu bir teklik.

— Sen deli misin ayol, bu bolluktа...

— Nerde bu bolluk? Sen dağ gibi yığıldığına ne bakıyorsun karpuzların sergide. Resim sergisi mi bu? Değeri vardır bu karpuzların. Hem biz de yaşıyacağız bayım. Hayat seviyemiz yükseldi. Anlarsın ya, ayarlama dalgası...

Manavın kulağına eğildim. Bir şey fısıldadım. Bizim siyasî ahbap:

— Zaten anlamıştım temkininden... dedi. Sen bakma benim gevezeliğime.. Helâli hoş olsun. Ben şaka ediyordum demin denberi... İstersen bırak, bizim çocukla göndereyim devlethaneye ... İki tane de iricelerinden seçerim. Sizler olmasaydınız acaba biz karpuzun yüzünü mü görürdük yahu? Hay aslanlar hay, hay kuzular hay, hay kurabiyeler yay...

— Oooo.... Osman Bölükbaşı geliyor galiba!...

(Yalçın Çetin)

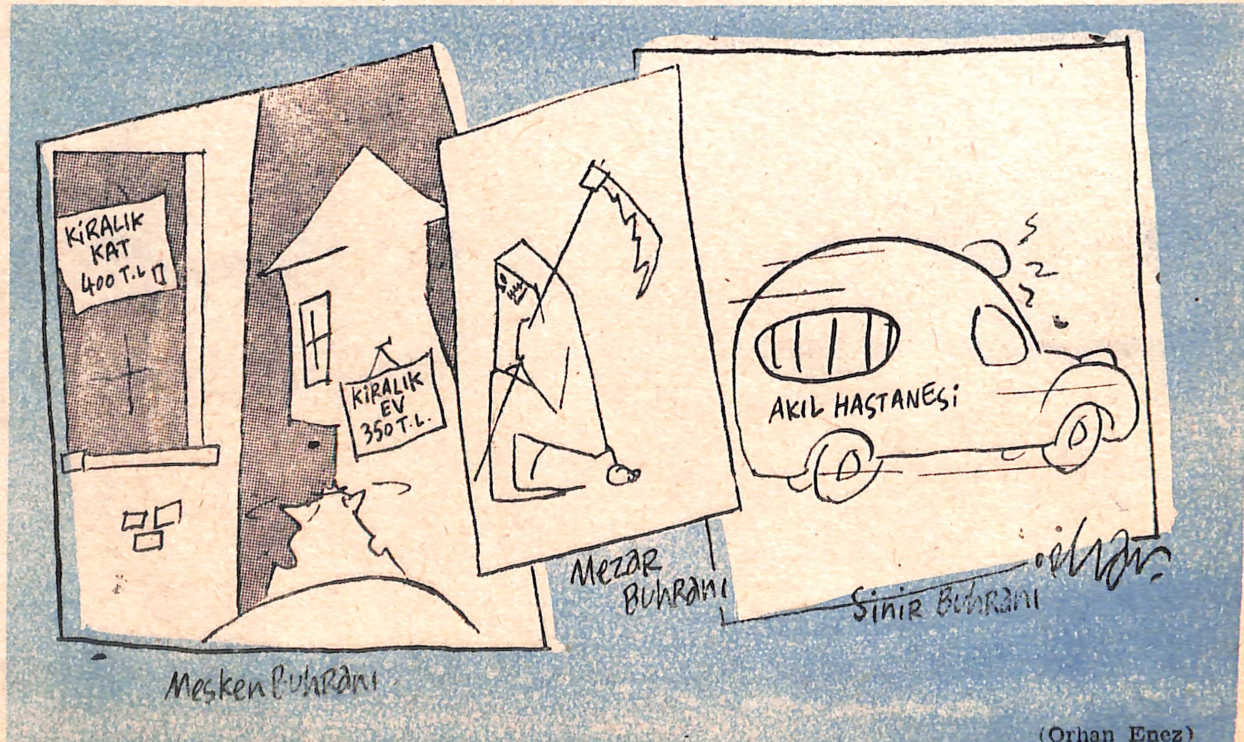
— Yok, olmaz, dedim. Bizim prensibimize aykırıdır. Parasını vereceğim ama, insaflı ol.

— İlle para vereceksen sen bilirsin gene. Nasıl emredersen. Ama, utanırım söylemesine.. Hani şunların (kulağıma) tanesi kırk kuruşa geliyor ama, ne yaparsın? Biz de geçineceğiz...

Manavın parasını verdim. Siz şimdi, adamın kulağına ne söylediğimi merak edersiniz, değil mi? İtiraf edeyim: «ben semtin yeni bucak başkanıyım» dedim. Siyasî manav o kadar şaşırdı ki, «Hangi partinin? Demokratların mı, Köylünün mü, Milletin mi?» diye sormak bile aklına gelmedi.

Ah bu nüfuz siyaseti... Nelere kaadir değil!

GÖRÜNMEYEN ADAM

(Orhan Enez)

Antikalar

ONLARA bir antikacı dükkânında rastladım. Tezgâhın önünde durmuş porselen bir oyuncağı tetkik ediyor ve aralarında konuşuyorlardı:

— Aman Yarabbi ne güzel şey!...

— Ya üzerindeki sanata ne buyurulur?

— Yatak odamıza ne kadar da yaraşacak!

— Ya bizim yatak odamız buna ne kadar yaraşacak!

Fiatını öğrenince, birer defa daha «oh aman Yarabbi!» demekten kendilerini alamadılar. Aralarında fısıldaştılar. Nihayet ikisi bir ağızdan:

— Alalım! dediler ve vezneye koştular.

Onları görünce:

— Oo... Günaydın, dedim.

Kadın:

— Günaydın, diye karşılık verdi. Demek siz de buradasınız!

Kocası da:

— Günaydın, diye tekrarladı. Demek siz buradasınız!...

Sordum:

— Ne satın alıyorsunuz?

— Porselenden yapılmış güzel bir şey bulduk.

— Gerçi biraz pahalıca...

— Ama buna karşılık harikulâde bir şey...

— Çok eski bir şey... Louis IX zamanından kalma bir şey.

— XI inci yüz yıla ait bir şey.

— Nefis bir sanat eseri... Eşsiz bir şey...

Gözleri pırıldıyor, yarışta birinciliği kazanmış atlar gibi göğüsleri inip kalkıyordu.

— Nasılsınız? diye sordum.

— Sormayın, dediler, bu antika merakı bizi mahvediyor.

— Ama bu zamanda, gerçek antika şeyler bulmak çok zor.

— Dün bu bakımdan şansımız çok yardım etti. Öyle bir şamdan elimize geçti ki...

— Halis muhlis antika bir şey...

— Gerçek bir sanat eseri...

— Müthiş ağır bir şey...

— Şamdanı ne yapacaksınız?. Hele bu kadar da ağır olduktan sonra?

Erkek:

— Ne demek ne yapacaksınız? dedi.

Kadın bir aksi sada gibi tekrarladı:

— Ne demek ne yapacaksınız?

— Bizzat Navarre kralı Henri'nin şamdanı imiş...

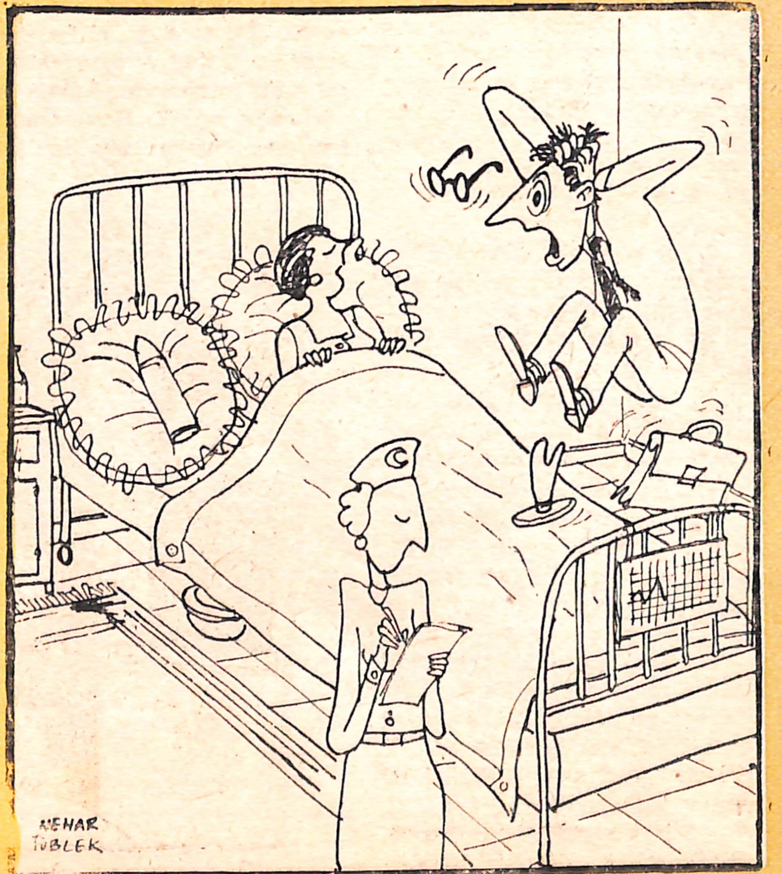
— Ama düşününüz bir kere, yazı masamızın üstünde, doğrudan doğruya Saint Barthélemy

— Yine piyasada şeker yokmuş...
— Ulan şu muhalifler hiç plâja gitmiyorlar galiba!..

(Şadi Dinççağ)

ATOMLA UĞRAŞAN ÂLİMLERİN DOĞACAK ÇOCUKLARININ CİNSİYETLERİ DEĞİŞİK OLACAKMIŞ.. (Gazeteler)

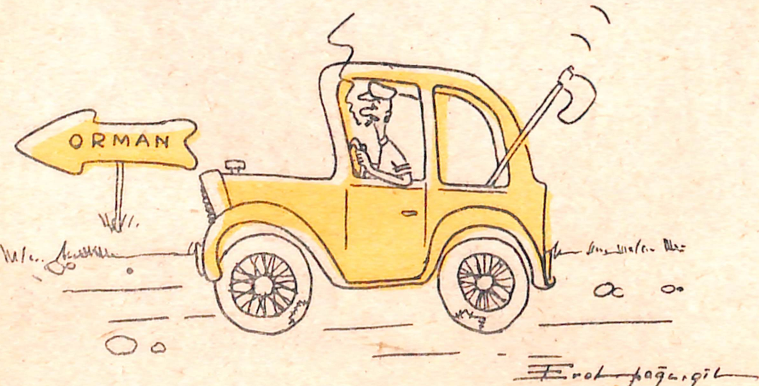
Âlim — Ne?!.. Bomba mı?..
Karısı — Tabii... Sana kim atom âlimi ol dedi?!..

SATILIK ARSA

Boğazdan Adalara kadar bütün denize hâkim, yol yapıldıktan sonra iskeleye üç buçuk saat yakınlıkta, arkasından tren, önünden otobüs geçmesi muhtemel, taşı, toprağı bol, istikbali parlak bir arsa satılıktır. Fırsatı kaçırmayınız.

ADRES: Dalgacı Mahmut, Emlâk ve Arazi Komisyoncusu.

MEMLEKETTEN ÇİZGİLER :

Asrileşen köylü!..

(Erol Yağcıgil)

gecesine şahit olmuş bir şamdan bulunacak...

— Sonra, belki de bu şamdanla adam öldürmüş olabilirler... Kimbilir?...

— Ya dün, tamamile bir tesadüf eseri olarak elimize geçirdiğimiz boruya ne buyurulur?

— Ne borusu imiş bu?

— Bizzat şu büyük bestecinin... Neydi canım şunun adı?... Hani canım şu... Kocacığım ney di onun adı?...

— Bach... Bach'ın kullandığı bir boru... Nadir bir şey... Onu tavana astık... Nefis bir şey değil mi?

— Hem bir gün bize buyursanız!... Size öyle antika şeyler göstereceğiz ki, şaşacaksınız!...

— Hattâ serseme döneceksiniz?...

«Şaşırmayı» ve «serseme dönmeyi» göze alarak bir kaç gün sonra onları ziyarete gittim. Dostlarımın oturduğu apartıman dairesi kapıdan başlıyarak helâya kadar tıklım tıklım antika «eşyalar» la, garip bir takım tablolarla dopdolu idi. Her taraf o kadar antikalarla dolu idi ki adım atmak bile kabil değildi. Her an, başınızla, omuzlarınızla, el veya ayaklarınızla bir tabloya çarpmak, bir vazoyu devirmek, bir heykeli düşürüp kırmak ihtimaliniz vardı.

Karı-koca arkamdan geliyor, müzelerdeki tecrübeli, usta memurlar gibi durmadan anlatıyordu:

— Paul, Yekaterina, Onüçüncü Louis, Ondördüncü... Onbeşinci... Ayvazofski, Baccarat, Corot... Halis kristal... elişi... XVI ncı yüzyıl işi... XVII nci yüzyıl işi...

Aşağı yukarı iki saat sonra, artık bütün «Louis» ler kafamın içinde dansetmeğe başladıkları, ben de gerçekten «serseme» dön-

— Çok zevk sahibi... Kırk derece ateşle yatarken hep Lollobrigida diye sayıkladı!..

düğüm bir sırada nazik ev sahipleri:

— Mutfağa buyurunuz da birer çay içelim, dediler.

Hayretle sordum:

— Niçin mutfağa buyuracakmışım? Fevkalâde güzel bir yemek salonunuz, nefis çay takımlarınız var... Baksanıza XI inci, XII nci yüz yıllar... Ayvazovskinin elinden çıkma porselen çay takımları...

İkisi bir ağızdan:

— Ne diyorsunuz! diye bağırdılar. Böyle bir yemek salonunda, hele bu bardaklarla çay içilir mi hiç? Ya bu bardakları kırar veya çatlatırsak!. Hattâ bir yerlerini çizersek?

— Siz nerede yatıyorsunuz?

— Yine mutfakta.

— Ya yatak odanız?... VII nci Katerina? Baccarot işi karyolanız? Bütün bunlar ne olacak?

İkisi birden:

— Böyle bir karyolada yatıp uyumak, af buyurun ama hayvanlıktan başka bir şey değil.

Mutfakta, demir bir karyola karşısında, âdi bir tahta masa başında bira kadehlerile çay içtik... Çay şekersizdi.

Kadın ellerini uğuşturarak:

— Bizi mazur görün, dedi, kendimizi herşeyden mahrum ettik... Bütün paramız antika şeylere gidiyor!... Yirmi yıldır durmadan boyuna antika eşya satın alıyoruz.

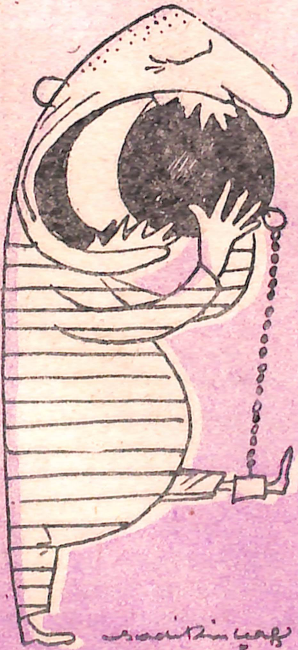
— Çayınızı da yirmi yıldır hep şekersiz mi içiyorsunuz?

— Ne yaparsın kardeş?. Ben altı yıldır ayağıma bir don bile alamadım. Donlarımın halini bir görseniz!...

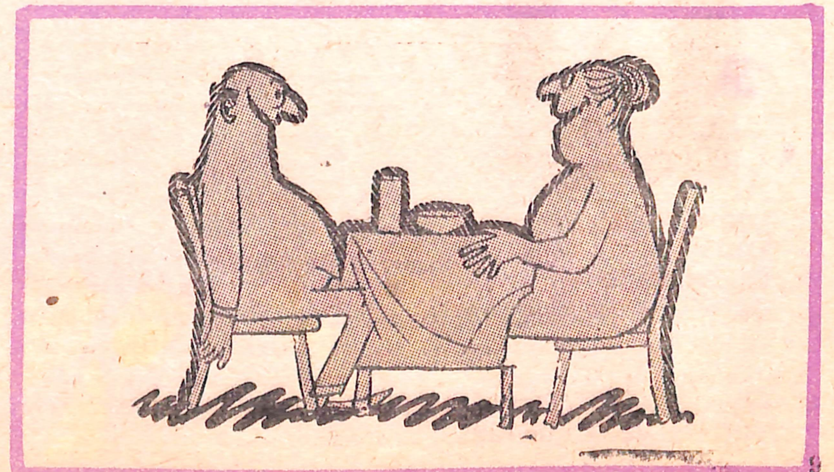
— Demek bütün paranızı şu Louis'lere veriyorsunuz, öyle mi?

— Evet, hep onlara veriyoruz.

Hasan Âli EDİZ

YAZISIZ!..
(Şadi Dinççağ)

'İki Yer

SACİT, sanatsever bir adamdı. Hiç bir konseri, hiç bir temsili kaçırmak istemezdi. Bir akşam tiyatroya gitmek istedi. Karısının da fikrini aldıktan sonra telefonu açtı:

— «Efendim ben mühendis Sacit. İki yer ayırmak istiyordum da..»

— «Emredersiniz Sacit Bey size gayet iyi iki yer ayırabiliriz.»

— «Bu yerlerin önlerde olmasını tercih ederim.»

— «Nasıl arzu ederseniz efendim. Yalnız haddim olmıyarak size bir tavsiyede bulunacağım: Yerleri arkada ayırtırsanız sizin için daha iyi olur. Arkalar gayet rahat ve sâkindir. Tam muhitin sessizliğine uygundur.»

Sacit kendi kendine düşündü. Bu münasebetsiz gişe memuruna da ne oluyordu. Önleri veya arkaları tercih etmek ona ait bir işti. Tiyatroyla sükûnetin ne alâkası vardı ki... Sonra sözüne devam etti:

— «Tavsiyeniz için teşekkür ederim. Fakat ayıracağınız yerlerin ön sırada olmasını tercih ederim. Zira gözlerim pek iki görmez benim..»

Gişe memuru biraz içerlemişti. Karşısındakinin kendisiyle alay ettiğini zannederek sert cevap verdi:

— «Affedersiniz ama bayım yersiz lâtifelerle bizi meşgul etmeğe hakkınız olmasa gerek; hem öyle zannediyorum ki siz ilersini düşünerek bu yerleri pek önceden ayırtıyorsunuz.»

Sacit; «Yâ sabûr» diyerek başını iki tarafa salladı. Bu adamın muhakkak aklından zoru vardı. Ona acıyarak gülümsedi. Adam telefonun öbür ucundan sözüne devam ediyordu:

— «Sonra bir mesele daha var efendim. Ayırttığınız yerleri ne zaman göreceksiniz? Malûm ya yerleri ayırttıktan sonra bazı teferruatın da kararlaştırılması icabediyor ki, bunları telefonda halletmek imkânsızdır. Mutlaka bizzat gelmeniz lâzım.»

Sacit kendine hâkim olamıyarak bağırdı:

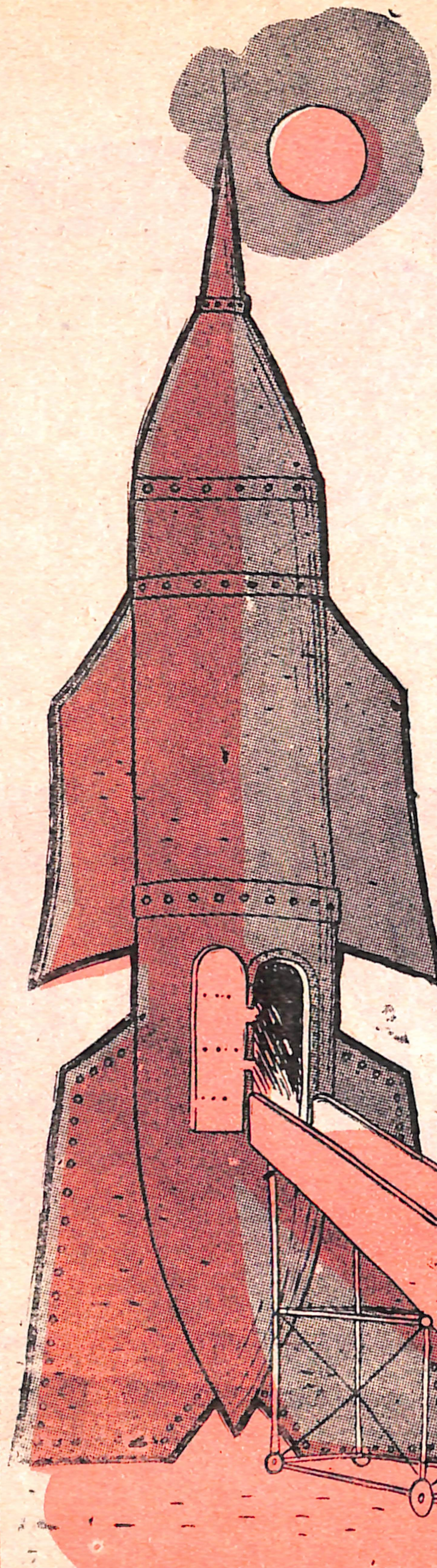
— «Bu yerler bana bu akşam için lâzım beyim. Ne dediğimi anlıyor musunuz?»

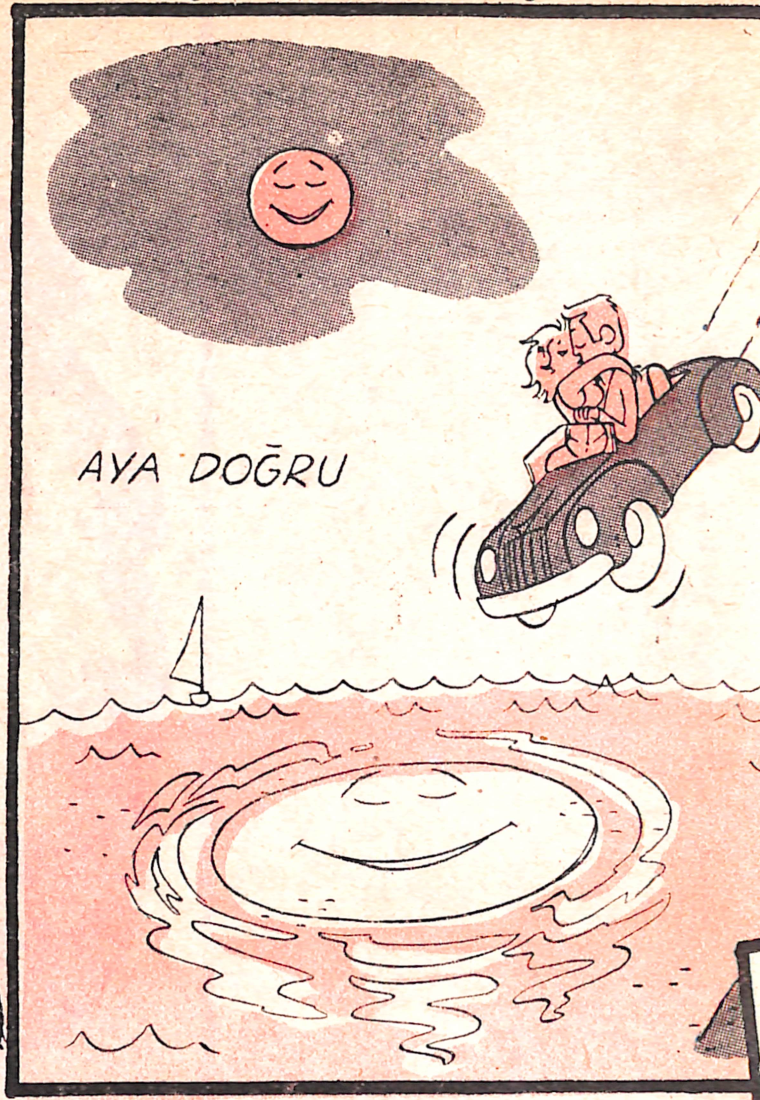
Adamın verdiği cevap aynı sertlikteydi:

— «Benimle ucuz şakalar yapabileceğinizi zannediyorsanız aldanıyorsunuz efendim. Eğer telefonu bu maksatla açtıysanız sizi buna pişman ederim. Bu şartlar altında konuşmaya daha fazla devam edemiyeceğim için de telefonu kapamak zorundayım. Ne başınızın çaresi varsa görünüz.»

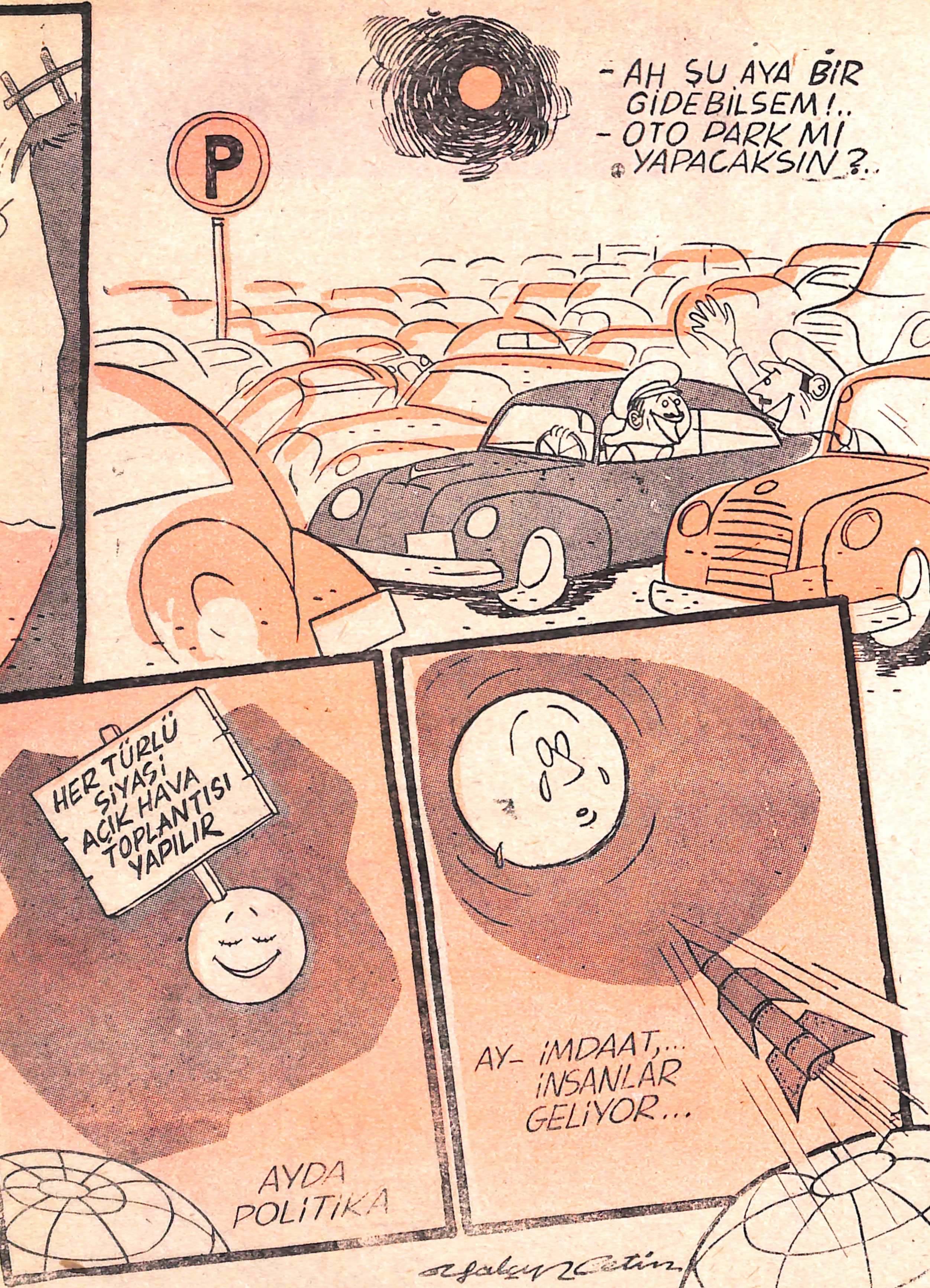
Sacit bu küstahlık karşısında köpürmüştü, hançeresinin bütün gücüyle bağırdı:

— «Ne demek istiyorsunuz yani?.. Müşterilerinize bu şekilde hitap etmek sizin âdetiniz midir? Sizden bu akşamki piyes için iki yer ayırmanızı istedim. Benim bu arzumu yerine getirmeğe mecbursunuz. Siz bunu yapmadıktan başka bir de benimle hakaret eder şekilde konuştunuz. Bu hareketinizin

AYA

YAHAT!..

neticesini biliyorsunuz herhalde değil mi? Boşuna yormayın o limon kafanızı. Ben size derhal söyleyim. Şimdi telefonu kapadıktan sonra tiyatro müdürünü arıyarak sizi ona şikâyet edeceğim..»

İki taraf da bir müddet sustuktan sonra telefonun öbür ucundaki adam şaşkın bir edayla cevap verdi:

— «Fakat efendim... Burası tiyatro değil, mezarlıklar umum müdürlüğü..»

İş İştir

Zonguldak hastahenesinin sabık başhekimi doktor Hilmi Ülgen, otomobille İstanbul'a geliyordu. Bolu'yu geçtikten biraz sonra, yol ortasında bir serilmiş adam gördü. İşçi kılıklı biriydi. Tam vaktinde fren yaptı. Baktı, adam horul horul uyuyor. Uyandırdı:

— Hemşerim, dedi, akşam oluyor, kalk bakalım...

Doktorun hemşerisi gözlerini oğuşturarak doğruldu:

— Saat kaç?

— Yediye geliyor...

— Tuh Allah... diye küfretti herif... Desene bugün de bir saat fazla çalışmışım!

FIKRALAR

EBEDİ İSTİRAHAT

İki tahta kurusu, uzun zamandanberi görüşememişlerdi. Bir ceket yakasının altında buluştular. Biri:

— Üç haftadır nerelerdeydin yahu? diye sordu.

— Hiç sorma, dedi öbürü. Bir çalar saatin içine düşmüştüm. Bir saniye bile gürültüden göz kırpmak nasib olmadı. Ya sen?

— Ben tatilimden son derece memnunum. Hiç rahatsız edilmedim. Tüccar Salamon'un cüzdanına yerleşmiştim...

MÜDAFAA

Bedia Muvahhit, tiyatroda, kendinden geçmiş, anlatıyordu:

— Artık Beyoğluna çıkamaz oldum... Ne kadar delikanlı varsa peşime düşüyor. Kendimi nasıl müdafaa edeceğimi bilemiyorum... Ne yapsam acaba?

Tenkitçi Ekrem Reşit Rey, öksürdü:

— Kendine gel, şekerim, kendine gel!

YAŞASIN TELEFON

İki külhanbeyi, Kör Ali'nin kahvesinde adam akıllı kapıştılar. Hemen ertesi günü, Çeşme meydanında, bıçakla işi halletmeğe karar verdiler. Lâkin aradan yarım saat geçip de, kahveden çıktıktan sonra, sağır Mahmud'un aklı başına geldi. Hemen ilk eczahaneye girdi. Karakolu buldu:

— Muavin bey, dedi, yarın sabah sekizde, sizin mıntakada kanlı bir kavga olacak, haberiniz olsun...

Telefonda, komiser muavinin sesi çınladı:

— Biliyorum, biliyorum... Beş dakika önce öteki telefonla haber verdi zaten!..

BİLDİK

Hayvanat bahçesindeki tavuklardan ikisi, nasılsa telin altından çıkmışlar, bahçede şöyle bir dolaşmağa koyulmuşlardı. Bir ara, yanlışlıkla bir deve kuşu kafesine girdiler ve yumurtayı gördüler. Biri:

— Hiiii.... dedi. Öbürü hemen sordu:

— Aman Yârabbi... Horozunun adresini biliyor musun bari?

BAŞARI

İki tavşan, Büyükadada buluştular. Çamların gölgesinde, biri, ötekine sordu:

— Senin büyük kız ne âlemde?

— İyi. Kulüp civarında dolaşırsan dikkat et bak: Ada'nın en güzel kadınınında, vizon niyetine satıldı...

Yazan : ATEŞ SİN

DÜNYADA Mekân

MİZAHİ UZUN HİKÂYE

— 4 —

Adam:

— Teşekkür edermi, dedi, beş dakika kadar bağırdı, söylendi. Hiç ısrar etmeyin, neler söyle diğini anlatamam. Yooo... Mâzur görün. Neme lâzım, adamcağızın başı belâya girer. Hem efendim, onun neler söylediğini zâten anlamışsınızdır ya...

Ah efendiciğim, sizden iyi olmasın, öyle iyi adam, öyle iyi adam. İnsan bu zamanda, bu kadar iyi adamı görünce yadırgıyor âdeta:

— Tam size göre uygun bir ev var, dedi, peşini de yok, hava parası da yok.

— Aman görelim.

Duvardaki ilânı gösterdi:

«Müşterilere ev göstermek için peşinen 5 lira alınır. Beğenilmeyen evlerden mesuliyet kabul edilmez!»

Beş lirayı takdim ettim. Yola düzüldük. Yolda komisyoncu anlatıyor:

— Kutu gibi bir ev. Tam size biçilmiş kaftan. Düz ayak. Bakla sofa, fasulye oda...

Uzatmıyalım efendim bir apartımana geldik. İkinci kata çıktık. «Zırrr, zırrrr!...» Çalarız zili, kapı duvar.

Komisyoncu bey:

— Eh nââápalım, yoklar, dönelim bâri, dedi.

— Aman efendi kardeşim, dedim, başka bildiğiniz ev yok mu?

— Olmaz olur mu? Var ama, dedi, malûm ya, biz her evi göstermek için, komisyonumuzu peşin alırız. Bizim de geçimemiz bu yoldan. Deftere tâbiyiz, hükûmete vergi veriyoruz .

Evvelce de arzetmiştim ya, o gün maaş aldığım için, bir beş lira daha takdim ettim. Bir başka eve gittik. O da kapalı. Bir beş lira daha... Şansımıza bakın, o da kapalı değil mi?.. Kimseler yok evde. Yirmi beş lira komisyoncu parası gidince ağlamaklı oldum:

— Allah billâh rızası için, be-

Musiki, ruhun gıdasıdır!..

(Niyazi Yoltaş)

— Kendine çeki düzen ver hanım.... Bugün şapka inkılâbının yıl dönümü imiş!..

(Nehar Tüblek)

YAZISIZ!...

(Uğur Köseahmetoğlu)

ni boş dolu diye piyango çeker gibi ev ev dolaştırma, diye yalvardım.

Ev aramaktan ayaklarıma kara su inmişti. Komisyoncu:

— Öyleyse yarın teşrif edin, dedi.

Eve gidip bir boylu boyunca uzanmışım. Üstüme ölü toprağı serpmişler gibi, tâââ ertesi sabah zor uyandırmışlar.

Sabah sabah evden fırladım. Ah beyciim, hangi birini anlatayım. Bendenizi size sabi subyana gayir ahlâkî harekette el işaretlerinde bulundu, diye şikâyet etmişler. Durun, istical duyurmayın!... Hepsini bir bir anlatacağım. Elinizi vicdanınıza koyun, haklı değilsem cezama razıyım.

Bir başka komisyoncuya gittim. Dedim ki:

— A beyim, dün, bütün gün boş ev aradık. Bir tellâl, beni eş ev gezdirdi. Ama talihimize hep si kapalı çıktı. Sizden rica ederim. Beni boş yere gezdirmeyin!...

Vicdanlı bir adammış. Dedi ki:

— Bak, beş parmağın beşi de bir mi? Şimdi bazıları, beş lira komisyon almak için böyle yapıyorlar. Kapalı evlerin adresini bulup müşteriyi boşu boşuna gez diriyorlar.

O zaman kafama dank dedi. Kazıklandığımı anladım.

Adam istemeden beş lirayı uzattım:

— Buyrun hakkınızı, dedim.

Yollara revan olduk.

Yolda adam anlatıyordu:

— Göreceksiniz ya... Harikulâde bir kattır. Ben para canlısı adam değilim. Tek sizin işiniz olsun.

— Nasıl bir ev?.. Diye sordum.

— Üç oda, geniş mutfak, aydınlık sofa, ferah balkon...

Caddeden bir sokağa, sokaktan başka bir sokağa saptık. Oradan bir ara sokağa girdik. Bir yokuş çıktık. Çöplük olmuş bir meydanlık geçtik. Bir bayır indik. Saptık. Sağa, sola... Derken bir çıkmaz sokağın dibine girdik.

— İşte burası!.. dedi.

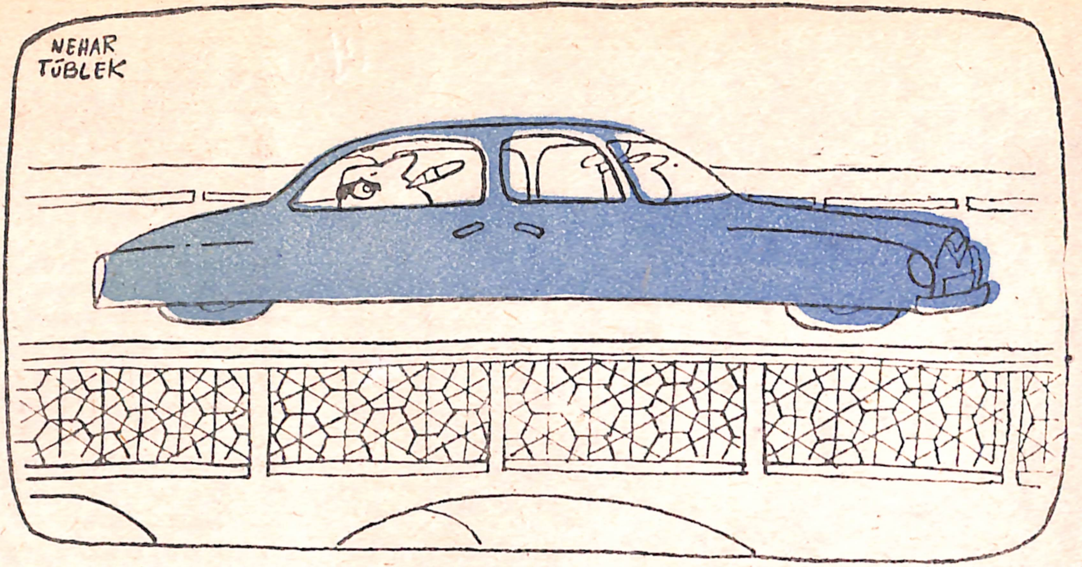
Gösterdiği yere baktım. Ev falan yok. Toprağı kazmışlar, iki karış kadar temel duvarları yükselmiş. Tuğla duvarlar birazcık örülmüş. Kutu kutu oyunu gibi, evin içinde ki odaların duvar çizgileri belli olmuş. Ortada tuğla, çimento, kum yığılı. İki duvarcı ile bir işçi çalışıyor.

— Nasıl?.. Beğendiniz mi? diye sordu.

Cevap veremedim. O, yerden bir karış kadar yükselmiş tuğla duvarları göstererek anlatıyordu:

— Burası mükemmel yatak odası.. Burası da salonu. Banyo bu tarafta...

Sanki adam hayal görüyordu.

KÖPRÜ ÜSTÜ!.. (Nehar Tüblek)

— Helâ geniştir. Hol aydınlık... İsterseniz bu katı tutun.

Elini havaya kaldırıp boşluğu gösterdi:

— İsterseniz ikinci katı tutun... Eğer inip çıkmaktan rahatsız olmazsanız, üçüncü kata taşının...

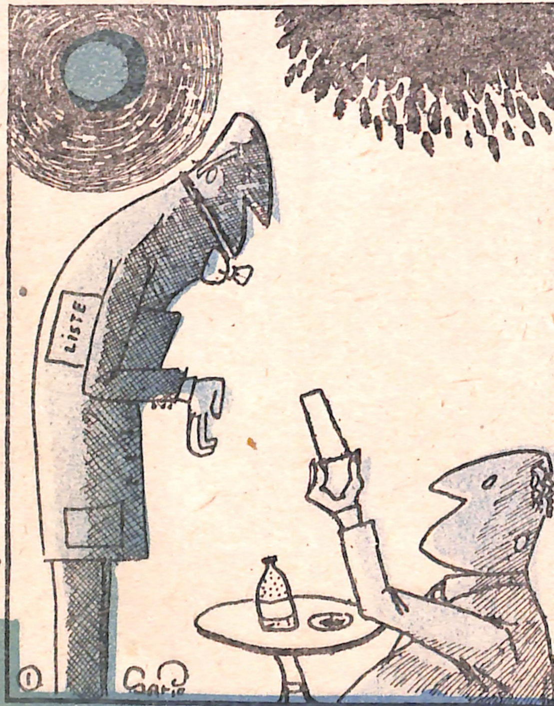
Adamın havaya kaldırdığı parmağiyle, ben de başımı yukarıya kaldırdım. Üçüncü kat dediği yerde bulutlardan başka bir şey yoktu..

— Dördüncü katın manzarası çok büzeldir ama, orası tutuldu. Beşinci kat da tutuldu.

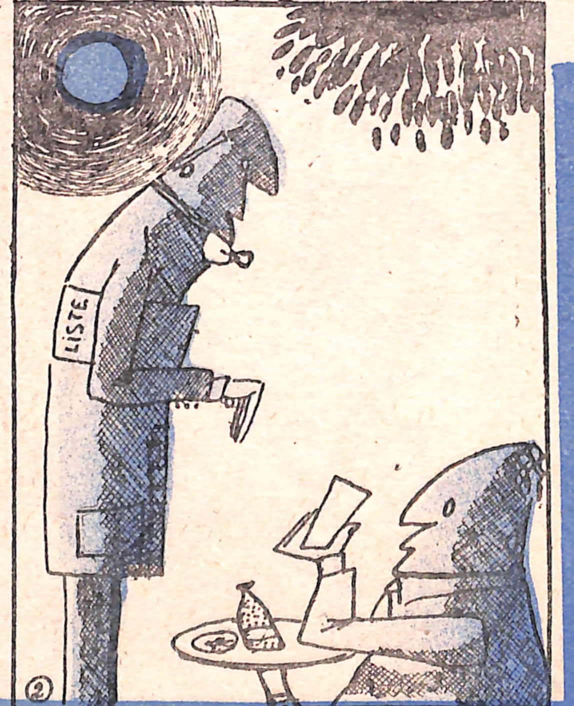
— Siz hayal mi görüyorsunuz? Diye sordum. Nerede üçüncü kat, nerede birinci kat?.. Nerede kapı, pencere?.. Esrar mı içtin?.. Afyon mu yuttun? Bir sonradan görme gibi hep havadan atıyorsun...

Komisyoncu hiç bozulmadı:

(Devam edecek)

Muhalif — Hişşt... Garson... Bu bardağın üstü kapalı?....

Muhalif — Vay canına.... Bunun atı da yok!..

(Safi Seskirli)

Hele Şükür Yarabbi!

— Dikkat!.. Çekiyorum!.. Çerçeveden çıkma!...

— Fransız —

BELEDİYE... Kilise... Ziyafet... Şampanya... Tören, falan filân derken, işte evlenivermişlerdi. Jean, yeni evli bir delikanlı sıfatiyle, karısını inceden inceye süzüyordu. Hani hiç de fena değildi karısı. Fakat, içinde bir sızı vardı Jean'ın. Beyazlar içinde âdeta güzel görünen Juliette'e:

— Haydi şekerim, gidelim... dedi.

— Biraz bekliyelim, n'olursun...

— Evet ama, sonunda yine odaya kapanmamız lâzım gelecek...

— Evet, gelecek... Acelemiz yok ki...

Delikanlı, genç kıza küskün küskün baktı:

— Aşkolsun, dedi, ne hainsin yok mu ya...

Kendini yokladı içinden. Bu gecikme, aslına bakarsanız, onu memnun bile ediyordu biraz. Acaba neden sinirlenmiyordu? Yavaşça sordu:

— Benim olmak istemiyor musun bir an önce?

Kız hık mık etti. Kızardı azıcık. Kaşlarını çattı.

Jean içinden hak verdi ona. Ne de olsa ilk defa evleniyordu. tabii. Hoş kendisi de öyleydi ya? Allah inandırsın, Jean da pek gönüllü değildi bu işe. Pierrette neredeydi acaba? Ah, sevgili Pierrette... Ne iyi kızdı. Nasıl da sevişiyorlardı. Bütün kabahat babasınındı Jean'ın. Mutlaka evleneceksin diye tutturmuştu Juliette'le. Eski krallar arasında kız alış verişi gibi, iki şirketi birbirine bağlıyacakmış bu evlenme de... Jean'ın umurunda mıydı bunlar? Ama ne yapsın ki babasının şirkeinde çalışıyor, maaşını ondan alıyordu.

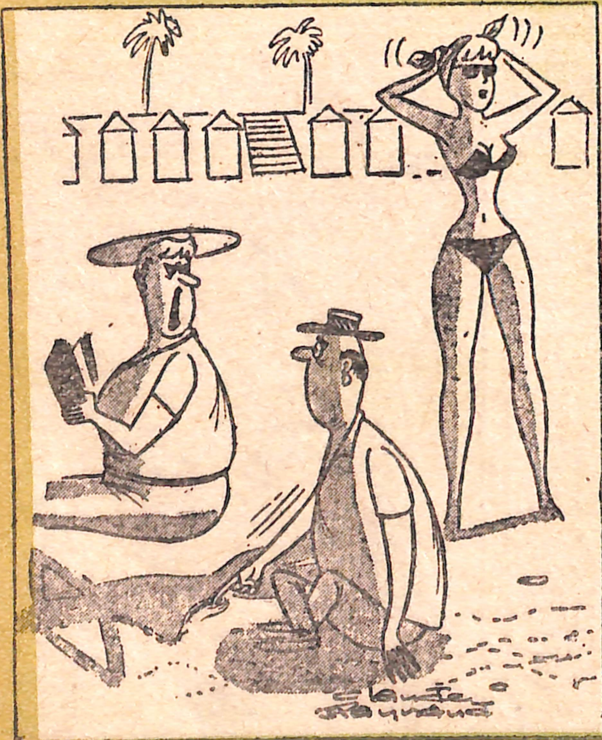
Nihayet davetliler dağıldı. Yeni evliler başbaşa kalmak fırsatını buldular. Jean:

— Haydi, dedi, odamıza çıkalım artık.

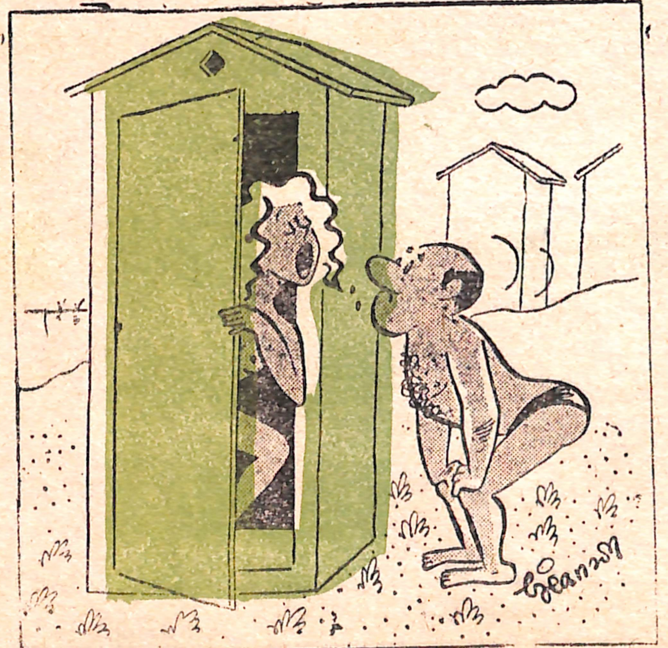
YAZISIZ!..

— İtalyan —

— Herif, ne yapıyorsun?..

— Fransız —

— Şimdi geliyorum, biraz delikten bakadur!..

— Fransız —

— İngiliz —

— Muhakkak... lâzım mı... sanki? diye tereddütle konuştu kız.

— Besbelli... dedi. Jean, şaşkın şaşkın.

Ağır ve yorgun adımlarla merdivenleri tırmandılar. Alelusul, koca, eşikten atlamadan evvel Juliette'i kucağına aldı. Kızcağız tirtir titriyordu. «Ne kadar da masum, ne heyecanlı» diye düşündü Jean. Oda kapısını ağır ağır arkasından kapadı.

— Haydi, soyun... dedi.

Kız, önce elinde olmadan itaat etti: kendisini doktor muayehanesinde zannetmişti. Sonra birdenbire, Jean:

— İstersen yardım edeyim sana? diye sordu.

— Hayır. Soyunmak istemiyorum...

— Ne istemiyorsun, ne istemiyorsun?

— Soyunmak istemiyorum...

— ...

İkisi de şaşkın şaşkın duruyorlardı. Kız, mahcubiyetinden kıpkırmızı kesilmişti. Jean ise söyliyecek söz bulamıyordu.

— Neden ama? diye sordu. Evli değil miyiz? Karım değil misin?

— Ben istemedim ya seninle evlenmeği?

Jean az daha: «Ben de istemiş değildim zaten» diyecekti. Kendini zor tuttu. Kız devam ediyordu:

— Ah, Jean, sana bir itirafta bulunmağa mecburum...

— Yoksa kız değil misin? Başından bir şey mi geçmişti? Bunu sineye çekmek lâzım gelecek!..

— Ne münasebet? Neler saçmalıyorsun? Bilâkis, çok tecrübesiz bir kızım ben. Ama...

— Ey??

— Seninle evlenmek aklımdan bile geçmezdi. Babamın zoru ile olm...

— Deme, sahi mi söylüyorsun?

— Evet Jean.. Ben Georges'u seviyorum. Onun olmağa söz verdim. Hiç kimse...

— Yaşşa... Hay ağzını öpeyim! Kurtulduk Pierrette'ciğim, çok şükür!

Diye Jean, öyle bir nâra attı ki, Juliette onun çıldırdığına hükmetti.

— Yok, yok, deli değilim. Yalnız çok sevindim...

— Pol... Ne bakıyorsun?..
— Şey... Tanıdık gibi geldi de!..

— Fransız —

— A, a, münasebetsize bak, çok mu sevindin?

— Hem de nasıl... Ben de aslında Pierrette adında bir kıza âşıktım. Ama babamın zoruyla bu evlenmeği kabul ettim. Şirketler meselesi... Çok şükür, şimdi şirketten istifa etmeği göze alabilirim artık. Sevgilim, yarından tezi yok, ne yapacağız biliyor musun?

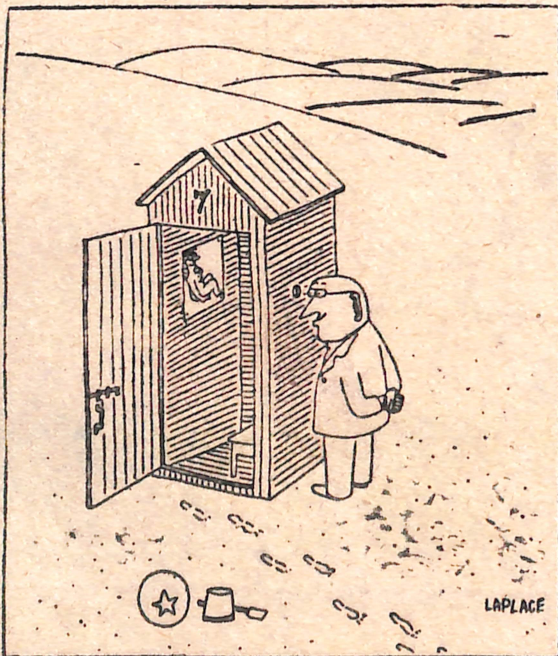
— Hayır şekerim, söyle çabuk, sabırsızlıktan nefesim tutuluyor...

Doğru boşanmak için mahkemeye başvuracağız. Söz mü?

— Söz...

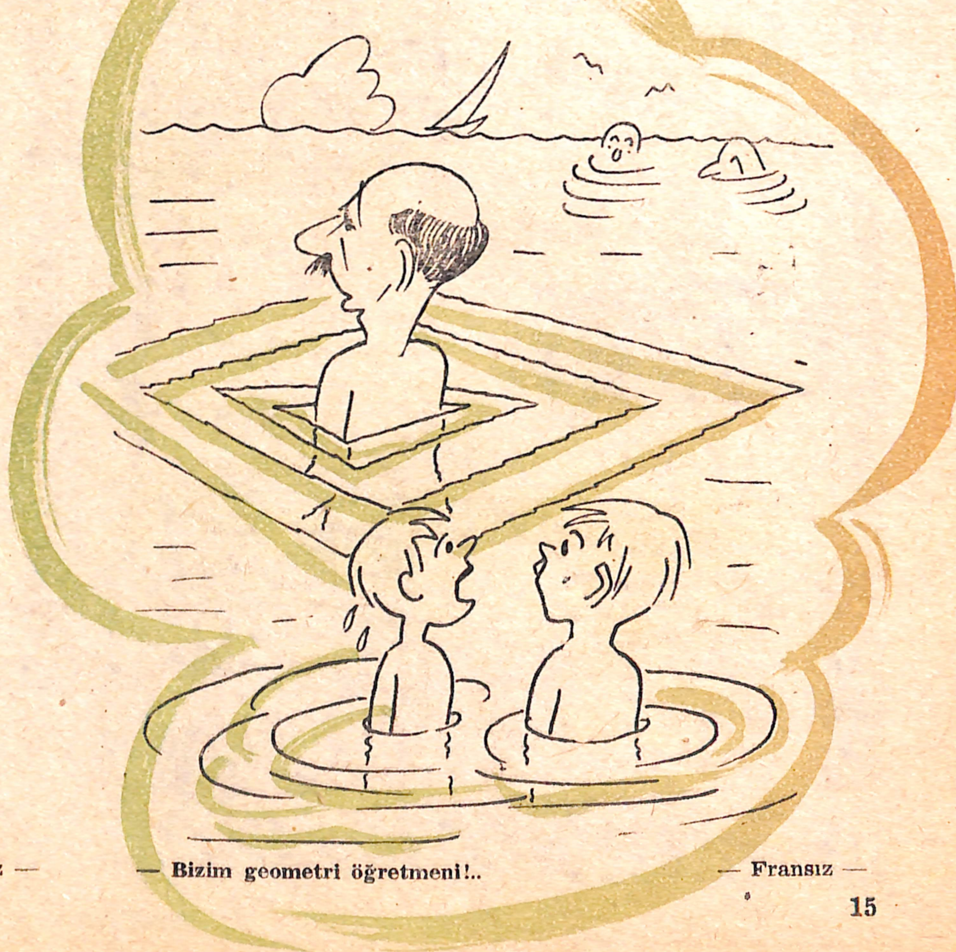
Juliette, kocasının kollarına atıldı. Genç evliler, ilk ve son defa, candan öpüştüler.

Silvya Risser

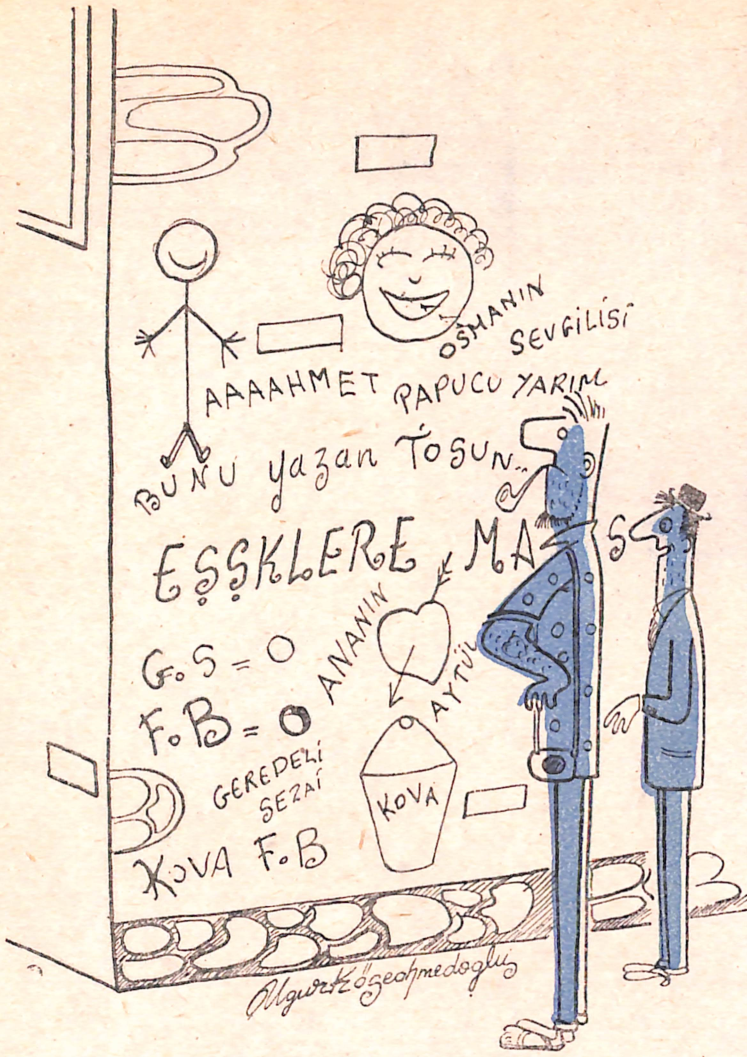
YAZISIZ!...

— Fransız —

— Bizim geometri öğretmeni!..

— Fransız —

Kılavuz — Memleketimizde kâğıt buhranı var da!..
(Uğur Köseahmetoğlu)

Küçük İlânlar

Bazı gündelik gazetelerin küçük ilân sahifelerinde çıkan ilânlarda öyle komik hatâlar oluyor ki, insan bunların ciddiyetinden şüpheye düşüyor. Bütün bu gülünç yanlışlıklar neden olu yor biliyor musunuz, ilân sahiplerinin hem az para tutsun hem de faydalı ve tesirli olsun diye güya az ve öz yazmalarından... İşte size bunlardan bir kaçı:

★ *Otuz beş yaşlarında bir çocuğa yeni doğmuş bir sütnine aranıyor.*

★ *İyi bir ailenin yanında möbleli oda, üç pencereli, havadar bir genç kız için elverişlidir.*

★ *Bir bayana zengin şoför isteniyor...*

★ *Satılık antika bir vazo. Meraklı bir zatın yalnız biraz çatlaktır.*

★ *Kalabalıksız bir aile hizmetçi kız yanında çalışmak istiyor.*

★ *İngilizce konuşur bir ata, sey's aranıyor.*

★ *Kuyruklu bir bayanın meraklı piyanosu satılıktır.*

★ *Bütün hususî bayanlara ve baylara dansların figürleri öğretilir.*

□

HASSAS ADAM!

Düşkün bir adam zengin bir Yahudiyi görmek istemiş, yanına gelince de felâketlerini anlatmağa başladı:

— Evvelâ karımı, sonra kızımı kaybettim. Daha sonra cüzdanımı aşırdılar. İki gün sonra evim yandı. Sigortalı da değildi.

Zengin Musevi zile basıp odacısını çağırdı:

— Salamon, dedi, bu adam hakikaten bedbaht. Böyle bir facıayı karşımda görmek, yüreğimi parçaliyor. Çabuk bunu kapi dişari et!.

TÜRK TİCARET BANKASI

1955 İkramiye Plânı

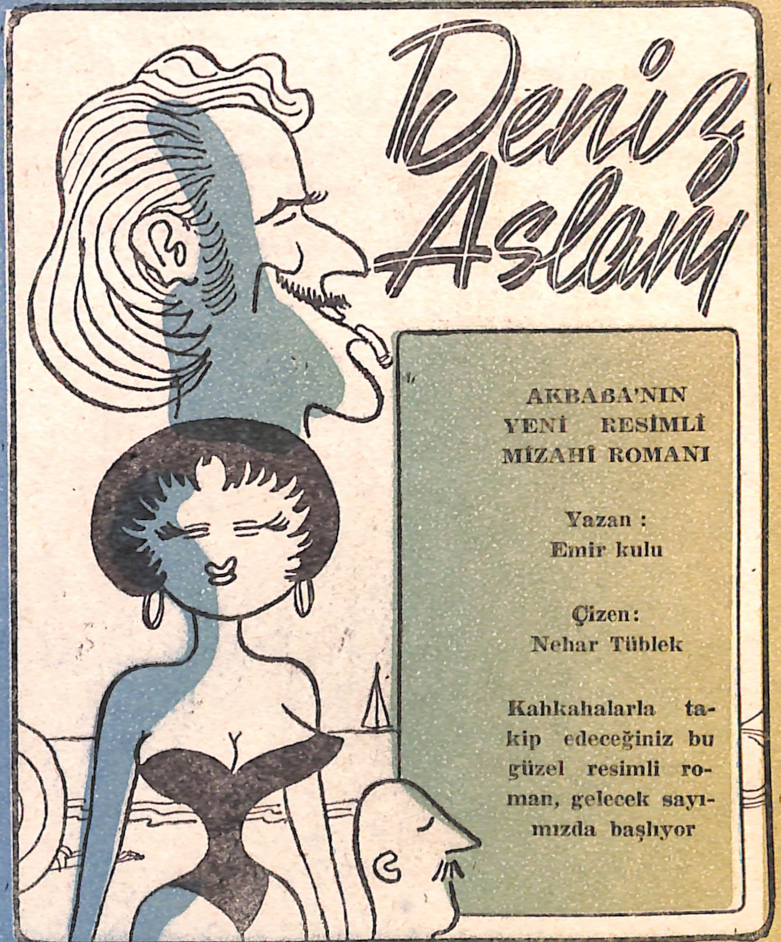
12 APARTIMAN DAİRESİ

250.000 LİRA TUTARINDA PARA İKRAMİYELERİ

İKRAMİYELİ GRUP MEVDUATI
Tasarruf mevzuunda bir yeniliktir.
Her 100 Kişilik Gruptan
1 Kişiye parasının
3 MİSLİ
24 Kişiye muhtelif para ikramiyeleri verilir.

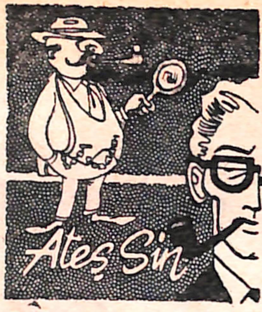
GRUP MEVDUATI SAHİPLERİ AYRICA Apartıman dairelerî keşidelerine de iştirak ederler.

Her 150 liraya bir kura numarası

AYDABİR
Eylül Sayısı Çıktı

En kuvvetli imzaları, en güzel yazıları, birbirinden çekici konular, Hikâyeler, Röportajlar ve nefis renkli fotoğraflar...

POSTA KUTUSU 69

Dünyayı kafese koymuş beş Polis Hafiyesi Şarlok Holmes, Nik Karter, Mayk Hammer, Nat Pinkerton Dedektif Nik İstanbulda

AKBABANIN MİZAHÎ TEFRİKASI : 11

★ ★

— Ne dedi?

— Lâf attı efendim.

— Ne diye?

— Bana uçuşa gider misin? dedi.

Komiser Hacı Mustafa'ya sordu:

— Sen bu bayana uçuşa gider misin dedin mi?

— Nireye? Uçuşa mı?..

— Dedi komiser bey... Hattâ yüz lira teklif etti.

Şahitler atıldılar:

— Evet... Biz de şahidiz, duyduk komiser bey...

Zabıtlar tutuldu. Suçüstü mahkemesine gideceklerdi. Karakolda mahkemeye götürecek polis olmadığı için, nöbetten memur gelene kadar, Hacı Mustafa'yı karakolun bodrumuna attılar. Bodrum karanlıktı.

— Bir Hacıağa düştü!..

Diye bir ses duydu. Gözleri karanlığa alışınca, bodrumun dibinde büzüşmüş ik iadam gördü.

— Ne o be moruk?.. Geçmiş olsun!..

— 1 —

— Heç!.. Heç bi şey yoh... Ben o garıya vallaha uçuşa muçuşa gidek dimedim..

— Cıgaran var mı?.. Uçlan bakalım...

Hacı Mustafa teneke tabakasını çıkardı:

— Tütün var, sarar mısınız?.. dedi.

— Ulan bu su katılmamış Hacıağalardan... Ver bakalım, o daha iyi...

Tabakayı biri aldı. İki cıgara kâğıdını tükürükle yapıştırdı. Cıgarayı sararken:

— Anlat bakalım, ne oldu?.. Diye sordu.

Hacı Mustafa başından geçenleri kısaca anlattı ama, Bingül Ece lâfını ağzına almadı. Onu beklediğini söylemedi. Serserilerden biri:

— Yandın, dedi, şimdik cürmümeşhuda götürürler... Yandın...

Dolma gibi sıgarayı yaktılar. Bir tanesi, bütün dumanları içine çeke çeke derin bir nefes aldıktan sonra, sıgarayı arkadaşına verdi.

O da, avurtlarını çene kemiğine yapıştırarak, sıgaradan derin bir nefes çekti. Sonra Hacı Mustafa'ya uzattı:

— Çek bir nefes moruk!..

Hacı Mustafa:

— Beni tütünüm var, sararım. Siz buyurun, dedi.

— Bu başka... Zamkinoslu bu. Bundan iç!..

«Zamkinos» lâfını, İstanbulca bir şey zanneden Hacı Mustafa, içmese ayip olacağını düşünerek, sıgaradan bir nefes aldı. Bir tuhaf kokusu vardı. Sıgara, üç kişi arasında bir kaç kere döndü. Hacı Mustafa sıgaradan dördüncü nefes çekişinde başı dönmeğe başladı. Gözleri, beyni karıncalandı. Bir hoş oldu. O karanlık bodrum, birden güzelleşiverdi. Mehtaplı bir gece oldu. Hacı Mustafa'nın kulaklarına kaval sesleri, köy şarkıları gelmeğe başladı.

— 2 —

Başından geçenleri, yediği dayağı, karakolda olduğunu unutmuştu. Rütubetli toprağa büsbütün yayıldı, uzandı. Aklına, memlekette otelci Zekeriya'nın anlattığı bir hikâye geliyor, boyna gülüyordu. Durmadan gülüyordu. Zekeriya efendi, İstanbul'daki zamparalık hikâyelerinden birini anlatmıştı vaktile. Selim Ağa ile Zekeriya efendi bir tarihte İstanbul'a gelmişler. Niyetleri belli... Şu İstanbul karılarından biriyle bir âlem yapacaklar. Beyoğlunda içmişler. Sonra bir saza gitmişler. İki karı bulmuşlar. Pazarlık etmişler. Karılar, sabaha kadar kalırız, beş yüz kâğıt isteriz demişler. Tut aşağı, vur yukarı üç yüze helâllaşmışlar.

— Sabaha kadar mı?

— Sabaha kadar.

Selim Ağanın bir kere daha evvelden ağzı yanmış. Karılar, sabaha kadar demişler, paralarını aldıktan sonra gece yarısı kıçına bir tekme indirip sokağa atmışlar. Onun için Selim Ağa:

— Horozlar ötesiye, beraber kalacağız!.. Demiş, kadınlar razı olmuş:

— Peki, horozlar ötene kadar...

İki kadın, Zekeriya efendi ile Selim Ağa'yı, bir eve götürmüşler. Evin içi cıvıl cıvıl, renk renk, biçim biçim, boy boy, cins cins karı dolu imiş.

Tam bir odaya kapanmışlar, dışarıda horozlar ötmeğe başlamış.

Hikâyeyi, karakol bodrumundaki iki serseriye anlatan Hacı Mustafa, horoz taklidi yapıyor, horoz gibi ötüyordu:

— Ö-örü-ööööö!....

Selim Ağa şaşırmış. Bu vakit horoz öter mi?.. Daha sabaha dört beş saat var. Ama, dışarıda boyuna horozlar ötüyormuş.

— Ü-ü-rü-üüüüüü!...

— 3 —

— Ö-örü-ööööö!...

Karılar tutturmuş:

— Hadi çıkın dışarı, pazarlığımız bukadar. Horozlar ötüyor işte!..

Hacı Mustafa'nın gülmekten gözlerinden yaşlar boşanıyor, durmadan horoz taklidi yapıyordu:

— Ö-örö-üüüüü!...

Horoz gibi öttükten sonra da, iki kolunu horoz kanatları gibi çırpıyor, yanlarına vuruyordu.

Meğer, evdeki bütün karılar, odanın kapısına yığılmışlar, hep birden horoz gibi öterlermiş.

— Ü-ürü-üüüüü!...

Biri bitirir, biri başlarmış.

Karılar, pazarlığımız bitti, çıkın diye diretmişler.

— U-ürü-üüüüüü!.. Sabah oldu Selim Ağa, haydi kapı dışarı!..

Karakol bodrumundaki iki serseri, ikinci esrarlı cıgarayı sarmışlardı. Hacı Mustafa, esrarlı sıgaradan içtikçe, kasıklarını tuta tuta gülüyor, yerlere yuvarlanıyor, tekrar tekrar Selim Ağa'nın hikâyesini anlatıyor, horoz gibi ötüyordu.

— Ö-örü-öööö!...

Selim Ağa del iolurmuş. Adam bu yüzden evinden dışarı çıkamaz olmuş.

O gün bugün, memlekette Selim Ağa dillere düşmüş. Onu kahvede, pazarda gören delikanlar, çocuklar peşine takılır, ardına düşer, arkasından horoz gibi bağırırlarmış:

Selim Ağa deli olurmuş. Adam bu yüzden evinden dışarı birden ite kaka atmışlar dışarı. Onlar kapı önüne çıkmış, karılar pencerelere üşüşmüşler, hep birden öterlermiş:

(Devam edecek)

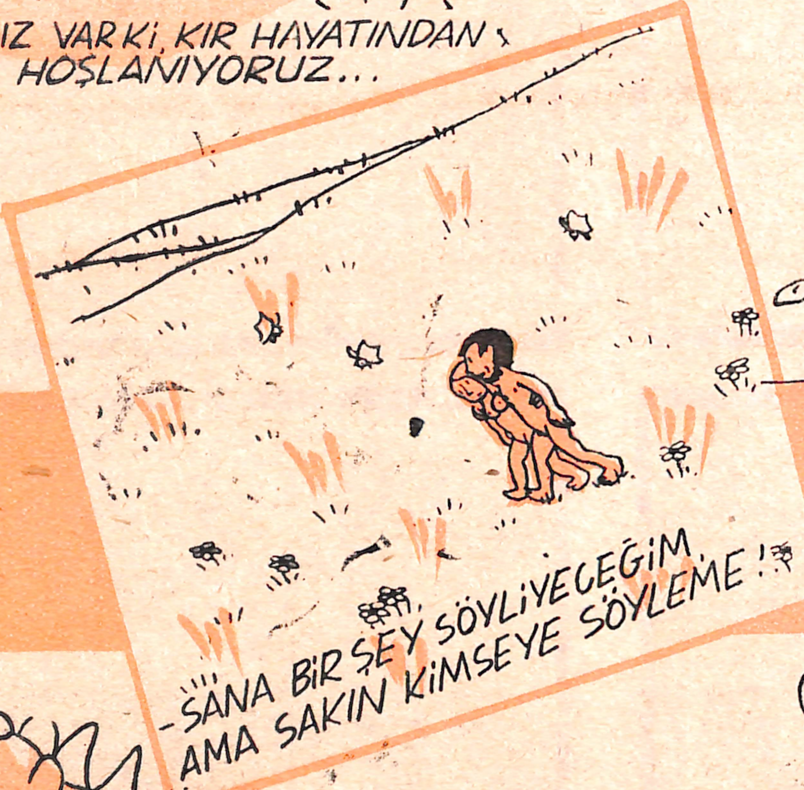
— 4 —

Adem ile Havva

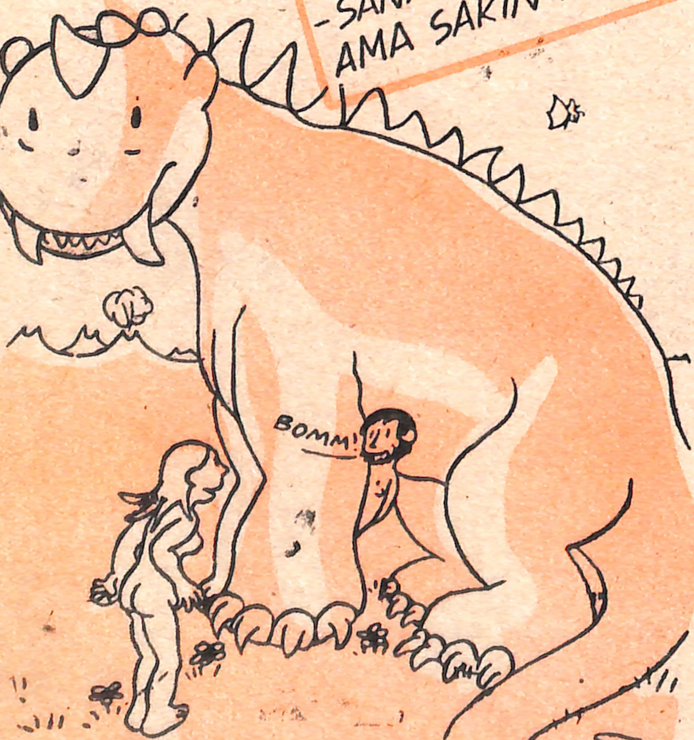
jean effel

-ŞANSIMIZ VAR Kİ, KIR HAYATINDAN HOŞLANIYORUZ...

-YAŞAMAK GİTTİKÇE GÜÇLEŞİYOR EKMEK AĞACI İKİ METREYE YÜKSELMİŞ...

-SANA BİR ŞEY SÖYLİYECEĞİM AMA SAKIN KİMSEYE SÖYLEME!

-BÖYLE ŞAKA İSTEMEM ADEM ÇOK KORKTUM...

İNAN SEVGİLİM, -YATAĞIN ALTINDA KİMSE YOK...

Beni dinleyiniz!

Yalnız ve yalnız VİTA'yı kullanınız: o kadar ucuz ki!

Evet, lezzetli olduğu kadar besleyici ve hazmı kolay yemekler pişirmek için VİTA emsalsiz ve çok ucuz bir mamuldur.

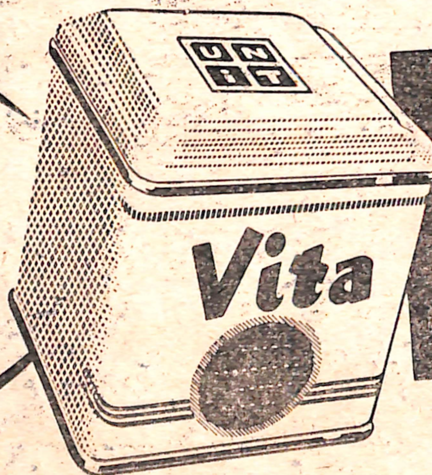
İmalinde kullanılan birinci nevi iptidaî maddeler sayesinde, VİTA ile kolaylıkla nefis yemekler elde edebilirsiniz.

Bunun içindir ki Türkiyede, VİTA ve yalnız VİTA'yı kullanan ev kadınlarının adedi gittikçe artmaktadır.

Siz de bugünden tezi yok bir deneyiniz: neticeden fevkalâde memnun kalacaksınız çünkü VİTA hem mükemmel, hem de ucuz, çok ucuz bir mamuldur: az bir masrafla her yemeğiniz enfes olur.

VİTA
2 veya 5 kiloluk
kapalı kutularda ve
17 kiloluk tenekelerde
satılır.

Vita

ile bütün yemekleriniz daha nefis olur

Kadın Olan Erkeğin Hâtıraları

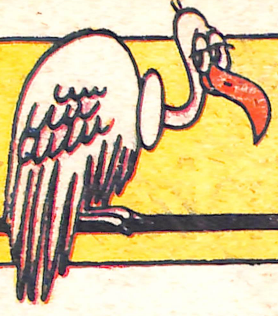
Kahkahalarla Dolu Mizah Romanı

YAZAN: AZİZ NESİN

Bugün Çıktı

Akbaba Mizah Serisi : 6 — Fiatı: 1 Lira.

Yazı İşlerini fiilen idare eden:
AHMET KOÇER
Teknik Sekreter:
Selâmi M. YURDATAP
Abone: Seneliği 25, 6 aylığı 12,5 lira.
Adres: Klodfarer Cad. No. 8-10. Daire 3.
Telefon: 21811
Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI
Fiatı: 50 Kuruş.

Akbaba

siyasî mizah gazetesi

— Pekiy, öldür... Ama, Allah aşkına gazetecilere kırk yaşında olduğumu söyleme!...

— İtalyan —